

Reformace č. 47

„Bůh si zvolil úžasný způsob, jak projevit svou lásku. Aby ukázal svou moc, stvoří svět. Aby ukázal svou moudrost, zformuje ji do takové podoby, která odhalí její nezměrnost. Aby ukázal vznešenost a slávu svého jména, stvoří nebe a postaví do něj anděly a archanděly, knížata a mocnosti. Aby ukázal svou lásku, co neudělá? Bůh zvolil skvělý a úžasný způsob v tom, že ji projevil v Kristu – Jeho osobě, Jeho krvi, Jeho smrti, Jeho spravedlnosti.“

Ralph Erskine (1685-1752)

OBSAH

Král učí své služebníky rozlišovat a rozeznávat (7,13-23).....	3
Boží ojedinelost	8
Znaky falešných křesťanů (Tt 1,10-12).....	14
Budte dospělí! (Žd 5,11-6,3).....	20
Znaky živé církve I.....	34
Uctívání.....	42
Jak mohu muslimovi podat svědectví o Kristu?	52
Vzhůru k nebesům (23).....	63

KRÁL UČÍ SVÉ SLUŽEBNÍKY ROZLIŠOVAT A ROZEZNÁVAT (7,13-23)

Charles Haddon Spurgeon

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Úryvek z komentáře k Matoušovu evangeliu.

13-14: „Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“

Vstaň a dej se na cestu. Vejdi skrze bránu hned na začátku a nestůj dlouho v rozpacích. Je-li to ta správná stezka, zjistíš, že je vchod nesnadný a mimořádně těsný. Vyžaduje hodně sebezapření, volá po přesné poslušnosti a bdělosti ducha. Přesto vejdi „těsnou branou“. Jakkoli je nevýhodná, uzounký její vchod a málo poutníků, kteří do ní vcházejí, zvol si ji a vejdi do ní. Pravda, zde je i prostorná brána a jiná cesta – široká a velice rušná, avšak „vede do záhuby“. Lidé jdou do zkázy po té široké, klikaté cestě. Ale cesta do nebe je urovnaná stezka. Snad přijde doba, kdy mnozí zatouží po té úzké stezce, ale v naší době, kdo chce být populárním ve světě, musí být „volnějš“ ve svých zásadách, morálce a dogmatech. Ovšem, ti na úzké stezce jdou přímo do slávy. Ta široká končí v záhubě. Vše je v pořádku, když je konec v pořádku. Raději budu

snášet nesnáze na té správné cestě, než jít pohodlně po špatné. První vede do věčného života, druhá ústí do věčné smrti.

Pane, zachovej mne od pokušení být pohodlným a ved' mne po úzké cestě, kterou málokdo nalézá!

15: „Střezte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci.“

Musíme dobře umět posuzovat a zkoumat duchy těch, kteří tvrdí, že je Bůh posílá. Jsou lidé velice nadaní, kteří jsou „lživými proroky“. Podobají se vzhledem, jazykem a duchem lidu Božímu, ale ve skutečnosti se snaží pohltnout duše tak, jako vlci žíznící po jehněčí krvi. Ovčí roucho vypadá krásně, ale musíme se pod ně podívat, není-li pod ním vlk. Člověk je takový, jaký je uvnitř. Buďme opatrní! Tato rada je dobrá právě pro dnešní dobu. Máme opatrně volit správnou cestu i správné vůdce. Mnozí k nám přicházejí jako proroci od všech doporučení, avšak ve skutečnosti jsou to Balaámové, kteří přinášejí prokletí tam, kde předstírají požehnání.

16: „Po jejich ovoci je poznáte. Což sklízíte z trní hrozny nebo z bodláci fíky?“

Jejich učení, život a působení na naši mysl budou jistým poznávacím znamením pro nás. Každé dogma a nauka musí být takto vyzkoušená. Když z ní sbíráme hrozny, není to trní; když nepřináší nic jiného než bodláci, není to fíkovník. Někteří mají námitky proti těm praktickým metodám zkoušek; avšak moudří křesťané budou je umět použít jako

zkušební kámen. Jaký je účinek moderní teologie na duchovnost, na modlitební život a posvěcení lidu? Má nějaké dobré výsledky?

17-18: „Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné a špatný strom nemůže nést dobré ovoce.“

Každý člověk tvoří podle své povahy; nemůže jednat jinak. Dobrý strom – dobré ovoce, špatný strom – zlé ovoce. Není možné, aby vliv člověka byl jiný, než jaký je člověk sám. Opravdu, dobrý nepřináší zlé, bylo by to proti jeho povaze. Ten úplně zlý nikdy nedokáže působit dobré, i kdyby se zdálo, že tak činí. Proto jednoho i druhého poznáváme podle jeho plodů. Náš Král je veliký Učitel opatrnosti. My nemáme soudit, ale máme vědět a pravidlo tohoto vědění je právě tak jednoduché, jako bezpečné. Takové poznání lidí nás může uchránit před velkým neštěstím, které by nás postihlo ve spojení se zlými a podvádějícími osobami.

19: „Každý strom, který nedává dobré ovoce, bude vyřat a hozen do ohně.“

Zde je konec, ke kterému zlé věci směřují. Bezbožné čeká sekera a oheň, i když jsou pěkně ozdobeni listím vyznání. Každý člověk na zemi, který nepřináší dobré ovoce, přijme své odsouzení. Nejenom ten zlý nositel jedovatých plodů bude vyřat, ale i ten lhostejný člověk, který nenese žádné ovoce křesťanských ctností, bude právě tak hozen do ohně.

20: „A tak je poznáte po jejich ovoci.“

Není naší věcí sekat a pálit; naší věcí je umět rozlišovat. Toto nás může chránit, abychom se nedostali ani pod stín vlivu lživých učitelů. Kdo by

chtěl stavět své hnízdo na stromě, který bude brzy vyřat? Kdo si zvolí neplodný strom za střed svého sadu?

Pane, dej, ať pamatuji, že mám posoudit sám sebe podle toho pravidla. Učiň mne vpravdě plodným stromem.

21: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“

Žádný slovní slib nestačí, „ne každý, kdo mi říká“. Můžeme věřit v božství našeho Pána a snažit se to potvrdit s naším „Pane, Pane“. Ale neplníme-li přikázání Otcova, nevzdáváme pravou úctu ani Synu. Možná jsme slíbili věrnost Ježíši a nazvali Ho „Pane, Pane“, ale když neuskutečňujeme své sliby v praxi, jakou skutečnou cenu má naše vyznání? Náš Pán nepřijme do svého království takové, jejichž zbožnost je pouze ve slovech a obřadech; přijme jedině ty, jejichž celý život dokazuje poslušnost věrného učenictví.

22-23: „Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim prohlásím: ‚Nikdy jsem vás neznal; jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti.‘“

Pravověrné vyznání nespasí, když zůstává jen vyznáním a ví nic, spokojí-li se jen úředním postavením a službou. Lid říká: „Pane, Pane“ a namísto Krista odpovídá jejich kněz nebo kazatel. Žádné kázání na celém světě nespasí kazatele, který svatě nežije. Ano, může být úspěšným a dostávat vysoká vyznamenání: „A ve tvém jménu vymítali zlé duchy“ a hle, bez osobního posvěcení bude vymítač duchů nebo ďáblů sám

vyhozen. Pyšní se pokrokem a má různorodé vedlejší zájmy. „A ve tvém jménu učinili mnoho mocných činů“ a přece ten člověk nemusí být znám Kristu. Třikrát je o tom člověku napsáno, že vše činil „ve tvém jménu“. A hle, Pán, jehož jména používal tak volně a odvážně, nic o něm nevěděl a nevolá ho, aby vstoupil do jeho společnosti. Pán nemůže snést přítomnost těch, kteří ho vzývají „Pane, Pane“ a potom páchají nepravostí. Oni vyznávají, že ho znají, avšak On jim praví: „Nikdy jsem vás neznal.“

Jak posvátná je mně i mnohým jiným tato připomínka! Nic nás tak neprovede, že jsme věrní křesťané, jako čestné plnění Otcovy vůle. Můžeme být všem známí svou velikou duchovní mocí nad ďábly i nad lidmi, ale náš Pán nás neuzná v onen veliký Den. Může nás vyhnat jako podvodníky, které nemůže potřebovat ve své přítomnosti.

BOŽÍ OJEDINĚLOST

Arthur W. Pink

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Z knihy Střípky poznání Boha.

Možná, že název této kapitoly nevystihuje dostatečně její obsah. Částečně je tomu proto, že jen hrstka lidí je zvyklá zamýšlet se nad Božími osobními dokonalými vlastnostmi. Poměrně málo z těch, kdo občas čtou Bibli, vědí o majestátu božského charakteru, který vyvolává úžas a vzbuzuje úctu. Povědomí, že je Bůh velký v moudrosti, úžasný v moci a stále plný milosrdenství, pokládají mnozí za jakousi obecnou znalost. Zamýšlet se však nad věcmi, které se blíží adekvátní představě o Jeho existence, přirozenosti a vlastnostech, jak jsou odhaleny v Písmu, je něco, čemu se v této zkažené době věnuje jen málo lidí. Bůh je ojedinělý ve Své vznešenosti.

- *Kdo je mezi bohy jako ty, Hospodine? Kdo je jako ty, vznešený v svatosti, budící bázeň slavnými skutky, činící divy? (Ex 15,11)*

„Na počátku ... Bůh...“ (Gn 1,1). Byla doba, pokud ji můžeme nazvat „dobou“, kdy Bůh přebýval v souladu se svou podstatou (ačkoliv existoval rovnocenně ve třech osobách) sám. „Na počátku... Bůh...“ Neexistovalo nebe, kde obzvláště se nyní jeho sláva projevuje. Neexistovala země, aby jí věnoval Svou pozornost. Nebyli andělé, aby mu zpívali chvály. Nebyl vesmír, aby ho podpíral slovem Své moci. Nebylo nic, nikdo, jen Bůh. A to

ne po dobu dnů, let nebo věků, ale „od věků.“ Během minulé věčnosti byl Bůh sám – samostatný, soběstačný, bez potřeby čehokoliv. Pokud by měl z nějakého důvodu zapotřebí existenci vesmíru, andělů nebo lidí, byli by také povoláni k existenci od věčnosti. Stvořil je však, aniž by něco přidal k Boží podstatě. Nemění se (Mal 3,6), a proto k velikosti slávy, jež je Jeho nezbytnou součástí, nemůže být nic přidáno ani z ní ubráno. Bůh nebyl k tvoření donucen žádným omezením, žádným závazkem, žádnou potřebou. Rozhodnutí tvořit byl čistě svrchovaný čin z Jeho strany, který nebyl způsoben ničím mimo Něj, nebyl dán ničím jiným, než Jeho vlastním ušlechtilým potěšením, protože On „... působí všechno podle rady své vůle...“ (Ef 1,11). To, že tvořil, bylo kvůli zjevení Jeho slávy. Možná některé z našich čtenářů napadlo, že jsme zašli za hranice Písma. Potom se tedy odvoláváme k zákonu a svědectví:

- *Povstaňte, dobrořečte Hospodinu, svému Bohu, od věků až navěky! Ať dobrořečí tvému slavnému jménu, které je vyvýšeno nad každé dobrořečení a chválu. (Neh 9,5)*

Bůh nezískává nic ani z našeho uctívání. Neměl potřebu vnější slávy Své milosti, které se Mu dostává od Jeho zachráněných, protože On je sám v Sobě dost slavný i bez ní. Tak co Ho tedy přimělo předurčit Své vyvolené, aby chválili slávu Jeho milosti? Jednal „podle zalíbení své vůle.“ (Ef 1,5)

Jsme si dobře vědomi, že vyvýšené místo, po kterém tady kráčíme, je nové a neznámé téměř pro všechny naše čtenáře, a tak se budeme pohybovat pomalu. Pojdme se znovu obrátit na Písmo. Když apoštol

uzavírá dlouhou argumentaci ohledně spasení skrze svrchovanou milost, ptá se:

- *Kdo poznal Pánovu mysl a kdo se stal jeho rádcem? Anebo kdo mu dal něco dopředu, aby mu to on musel odplatit? (Ř 11,34-35)*

Síla těchto slov je v tom, že není možné Nejvyššímu přičítat nějaký závazek vůči stvoření. Bůh od nás nezískává nic.

- *Pokud jsi byl spravedlivý, co mu tím dáš nebo co od tebe získá? Tvá ničemnost se týká jen člověka, jako jsi ty, tvá spravedlnost lidského syna. (Jb 35:7-8)*

Nemůže se však jistě týkat Boha, který je Sám v Sobě plně požehnaný.

- *Tak i vy, když uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme nehodní otroci... (Lk 17,10)*

Naše poslušnost nic nepřináší.

Jdeme dále: Náš Pán Ježíš Kristus nepřidal Bohu nic k Jeho podstatě a slávě ani tím, co udělal nebo vytrpěl. Je pravda, slavná pravda, že nám zjevil Boží slávu, ale Bohu nic nepřidal. Sám to výslovně říká a z Jeho slov nezaznívá žádný protest: „Pane, ty *jsi* mé dobro, mimo tebe žádné *nemám*.“ (Ž 16,2). Celý žalm je žalm Krista. Kristova dobrota či spravedlnost zasáhla Jeho svaté na zemi (Ž 16,3), ale Bůh byl vysoko nad tím vším, mimo toho všeho.

Je pravda, že Bůh je lidmi uctíván i zneuctíván, ne co se týče podstaty Jeho bytí, ale Jeho formálního charakteru. Stejně tak je pravda, že Bůh je oslavován za to, že stvořil, že zaopatřuje a že daroval spásu.

Neopovažujeme se to ani na chvíli zpochybňovat. Všechno to má však co dělat s Jeho zjevenou slávou a naším poznáním této slávy. Kdyby si to totiž Bůh tak přál, mohl pokračovat Sám po celou věčnost bez toho, aby svou slávu celému stvoření zjevil. Jestli to udělá nebo ne, tak se rozhodl Sám podle Své vlastní vůle. Byl v Sobě zcela požehnán i předtím, než vešlo první stvoření v existenci. A co pro Něj znamená všechno dílo Jeho rukou nyní? Písmo znovu odpovídá:

- *Hle, národy jsou před ním jako kapka na vědru nebo jako poprašek na vahách. Hle, ostrovy nadzvedá jako smítko. Stromy Libanonu nestačí na oheň a jeho zvěř nestačí na zápalnou oběť. Všechny národy jsou před ním jako nic. Mají pro něj cenu menší než nic, než marnost. Ke komu tedy připodobníte Boha? Jakou představu si o něm učiníte? (Iz 40,15-18)*

To je Bůh Písma. Stále je však pro nedbající zástupy „neznámým Bohem“ (Sk 17,23).

- *Ten, který sídlí nad obzorem země, jejíž obyvatelé jsou jako kobylky, který jako závoj roztahuje nebesa a napíná je jako stan k bydlení, který proměňuje mocnáře v nic, soudce země učinil marností. (Iz 40,22-23)*

Jak nepřekonatelně se od sebe liší Bůh Písma a bůh průměrného kázání!

Ani svědectví Nového zákona se neliší od Starého. Jak je to možné, pokud oba nemají jednoho a toho stejného Autora? I tady čteme:

- *...které svým časem ukáže blahoslavený a jediný Panovník, Král kralujících a Pán panujících. On jediný má nesmrtelnost a přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí nespatriil a nemůže spatřit. Jemu buď čest a věčná moc. Amen. (1 Tm 6,15-16)*

Někdo Takový musí být považován, uctíván, obdivován. Je ojedinělý ve Svém majestátu, jedinečný ve své vznešenosti, nikdo se s Ním nemůže srovnávat v Jeho dokonalých vlastnostech. Zachovává vše při životě, ale na ničem není závislý. Dává všem, ale není nikým obohacován.

Takový Bůh nemůže být odhalen hledáním. Můžeme Ho poznat jen tak, jak ho Duch Svatý zjeví skrze Slovo našemu srdci. Je pravda, že stvoření ukazuje na Stvořitele a to tak jasně, že lidé jsou „bez výmluvy“. Musíme souhlasit s Jóbovými slovy:

- *Hle, toto jsou okraje jeho cest, zaslechneme o něm jen něco jako šepot. Kdo porozumí hromobití jeho sil? (Jb 26:14)*

Věříme, že obhájci „inteligentního plánu“, kteří to jistě myslí dobře, nadělali se svým argumentem více škody než užitku. Pokusili se snížit velikého Boha na úroveň omezeného chápání, a proto ztratili z dohledu Jeho ojedinělou vznešenost.

Existuje analogie s divochem, který najde na zemi hodinky a z bližšího zkoumání určí hodináře. Zatím je to v pořádku, ale pokračujme. Představte si, že divoch sedí na zemi a pokouší se představit si tohoto hodináře, jeho osobní záliby a způsoby, jeho povahu, zvyky a morální charakter, všechno, co dohromady tvoří osobnost. Mohl by dokázat vymyslet nebo vydedukovat opravdového člověka, člověka, který vyrobil

hodinky, tak, aby mohl říct: „Znám ho dobře.“? Asi je směšné se na to ptát, ale je věčný a nekonečný Bůh vůbec v dosahu lidského chápání? Ne, to není. Boha Písma mohou poznat jen ti, komu se On Sám dá poznat.

Boha nemůžeme poznat ani intelektem. „Bůh je Duch...“ (J 4,24), a proto může být poznáván jen duchovně. Padlý člověk však není duchovní, je tělesný. Je mrtvý pro vše, co je duchovní, dokud se znovu nenarodí - není nadpřirozeně přenesen ze smrti do života, zázračně převeden z temnoty do světla. Nemůže Boží věci vidět (J 3,3), natož je chápat (1 K 2,14). Duch Svátý musí osvětit naše srdce (ne intelekt), aby nám předal „poznání Boží slávy v osobě Ježíše Krista.“ (2 K 4,6). Ale i duchovní poznání je jen částečné. Obrozená duše musí v milosti a známosti Pána Ježíše **růst** (2 Pt 3,18).

Hlavní modlitbou a cílem křesťanů by mělo být:

- *abyste vedli život hodný Pána a ve všem se mu líbili, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku a rostli v poznání Boha. (Ko 1,10)*

ZNAKY FALEŠNÝCH KŘEŠŤANŮ (Tt 1,10-12)

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Apoštol Pavel píše Titovi o lidech, kteří o sobě prohlašují, že jsou křesťané, ale nejsou jimi. Vedle toho – a to je důležité – také mluví o lidech, kteří křesťany skutečně jsou, i když tak nevypadají. Takoví lidé slyšeli evangelium, slyšeli o tom, že Ježíš Kristus na sebe vzal Boží hněv místo nás, vzal na sebe naše hříchy a na kříži Golgoty za ně zaplatil. Takoví lidé uvěřili evangeliu, uvěřili tomu, že Ježíš Kristus je dostatečnou cenou za jejich viny, činili pokání, vyznali své hříchy Bohu a bylo jim odpuštěno. Přesto proměna srdce, ke které došlo v životě takového člověka, zatím – z nejrůznějších důvodů – zatím nepronikla na povrch a nijak se neprojevila na životě takového člověka. Je to vůbec možné?

Ano – do určité míry něco takového možné je. Ale jenom do určité míry. Jak takovou situaci vyřešit? Jsou jenom dva prostředky – jednoduše řečeno je to zdravé vyučování a kázeň. Nastavení zrcadla Božího slova je způsobem, jak se učíme zdravému učení. Ježíš řekl, že Jeho ovce slyší Jeho hlas a jdou za ním (J 10,27). Jan k tomu dodává nejprve o těch, kdo nejsou z Boha:

- *Oni jsou ze světa; proto z nich mluví svět a svět je slyší. My jsme z Boha; kdo zná Boha, slyší nás, kdo není z Boha, neslyší nás. (1J 4,5-6)*

Podívejme se tedy do Božího zrcadla. Obvykle máme tendenci číst Písmo a přemýšlet o textu ve smyslu „oni“. Ale musíme se naučit Slovo aplikovat do svého vlastního života a to znamená ptát se: „Co já? Jak jsem na tom?“

1. Nepodřizují se. *Je mnoho těch, kteří se nepodřizují.* Je zde použité stejné slovo jako je ve verši 6, kde se mluví o neposlušných dětech. Je mnoho lidí v Božím lidu, kteří se chovají jako vzpurné děti a nechtějí se podřídit Bohu. Jsou to buřiči (B21), nepoddajní (ČSP) a vzpurní (Pavlík). Doslova jsou to ti, kdo slyší příkaz, vědí, co mají udělat a neudělají to. Jakub říká (Jk 4,17), že to je hřích! Pavel tvrdí, že to je znak neproměněného a možná nevěřícího srdce.

Pavel měl s těmito lidmi vlastní zkušenost z Kréty – a proto o nich Titovi psal. Nechtěli se podřídit ani poslouchat ty, kdo je vedli. I dnes najdete v církvích mnoho lidí, kteří mají své učitele někde jinde než v místní církvi. Nepodřizují se ani starším, ani církvi, a to ve výsledku říká, že ani Pánu, protože Písmo nás učí:

- *Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a podřizujte se jim... (Žd 13,17)*

Jak je to s námi? Jak je to se mnou, s tebou? Podřizuješ se? Posloucháš? Poddáváš se Bohu a Jeho Slovu a jím ustanoveným autoritám?

2. Vedou prázdné řeči. Jsou to mluvkové, kteří žvaní nebo vedou prázdné, zbytečné, marné řeči. Vidíme, že vzdor nechodí sám – někdy ho doprovází hřích těla – jako je násilí (jsou jako lité šelmy, zlá nebo zdivočelá zvířata), jindy hříchy jazyka – prázdné řeči. Hříchy jazyka patří

k nejrozšířenějším hříchům vůbec. Písmo je plné varování před těmi, kdo svádějí prázdnými řečmi.

- *Kdo nechybje slovem, je dokonalý muž a dovede držet na uzdě celé své tělo. (Jk 3,2)*
- *Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. (Ef 4,29)*

V Titovi je řeč o prázdném tlachání, o marnosti v řečech, o mluvení bez konce, mluvení bez milosti, které nevede k budování a k růstu. Pavel napsal:

- *...žádal jsem tě, abys dále zůstal v Efezu a nikomu nedovolil učit odchylným naukám a zabývat se bájemi a nekonečnými rodokmeny, které vedou spíše k jalovému hloubání, než k účasti víry na Božím záměru. (1Tm 1,3-4)*

Stejně jako to bylo v první církvi, tak i dnes je mnoho takových, kteří prostě žvaní. Jakmile se dostanou ke slovu, nezavřou ústa. Je to jak o zbytečném množství slov, tak o jejich mizerné kvalitě. A Ježíš říká, že ústa – resp. to, co z nich vychází – jsou obrazem lidského srdce. Podle toho, co vychází z úst, můžete odvodit, co je v srdci. Jaké je vaše srdce, moji milí? Je právě takové, jaká jsou vaše slova! Ne teď, ne při setkání církve, ale zítra, v práci, ve škole, doma – když vás rozzlobí děti, když se neshodnete s manželem nebo manželkou, když váš nadřízený v práci bude „naštvaný a dá vám to sežrat“...

3. Svádějí lidi. V originálním textu jsou pro tyto první tři charakteristiky použita podstatná jména – buřiči, žvanilové, svůdci (B21). Zde je slovo, které můžeme přeložit jako podvodník nebo svůdce. Je to člověk, který klame druhé.

Svůdce je lhář – vydává za pravdu něco, co pravda není. Všimněte si toho rozdílu mezi tím, kdo by měl být starším a člověkem popsaným zde. Ve v. 9 čteme, že aby někdo mohl být starším, musí být nejprve pevný ve slovech pravé nauky, doslova je tam, že se musí držet Božího slova. Naproti tomu ten, kdo se za někoho vydává, ale není tím, za koho se vydává, je svůdce, podvádí lidi a svádí je na scestí, na falešnou cestu. Je podobný andělu, který z nebe přináší jiné, falešné evangelium a proto je prokletý. Ježíš něco podobného komentuje slovy:

- *Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, lépe by mu bylo, kdyby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. (Mk 9,42)*

Každý člověk je zodpovědný sám za sebe a za to, čemu a komu věří či nevěří. To je zodpovědnost každého jednotlivce. Ale běda těm, kdo svádějí druhé nebo jsou jim kamenem úrazu.

4. Lpí na vnějších věcech. *Jsou to hlavně ti, kteří lpí na obřízce.* Základní porozumění ukazuje naprosto jednoznačně na Židy – na zákoníky, kteří pronásledovali apoštola Pavla kamkoliv se hnul a všude přinášeli pohoršení, rozvrat, pronásledování, zkázu. My ale můžeme tuto charakteristiku rozšířit a zobecnit a rázem uvidíme, že se nevztahuje

jenom na etnické Židy, ale také na velké množství pohanů. Apoštol Pavel napsal Galatským:

- *Ti, kteří chtějí dobře vypadat před lidmi, nutí vás, abyste se dávali obřezat, jen aby nebyli pronásledováni pro kříž Krista Ježíše. Vždyť ani ti, kdo jsou obřezáni, zákon nezachovávají; chtějí, abyste se dali obřezat jen proto, aby se mohli pochlubit tím, co se stalo na vašem těle. (Ga 6,12-13)*

Všimněte si, že Pavel popisuje lidi, kteří se nepodřizují – sami zákon nezachovávají, mluví prázdné řeči, aby vypadali dobře před lidmi, a svádějí. Jsou to nábožní lidé – hrají hru na náboženství, ale nesnášejí kříž Ježíše Krista, protože ten vede k podřízenosti, k pokoře, ke kázni a ke svobodě. Ale oni se chtějí chlubit vnějšími věcmi. Svým svodem tito lidé:

5. Rozvracejí rodiny. Postupuji těmi charakteristikami podle originálního textu, kde je struktura věty trochu jiná než v češtině. Význam je stejný, jak to máme v českých překladech, ale v originále je to postaveno asi takto: „*Rozvracejí celé rodiny, když učí tomu, co se nesluší, a dělají to kvůli hanebnému zisku.*“

- *Pro hanebný zisk učí tomu, co se nepatří, a rozvracejí tím celé rodiny. (Tt 1,11)*

Falešné křesťanství a falešné učení má negativní dopad na rodinu. Vlivem falešného učení trpí rodina. Rodina to je něco, co ustanovil Bůh a co by mělo mít vysokou hodnotu v našem životě i v církvi. Jsou jenom tři instituce ustanovené Bohem – rodina, církev a stát. Bůh je ten, kdo

definuje rodinu, kdo říká, jak má rodina vypadat a co je její zodpovědností.

Ti, kdo svádějí lidi – a svádějí je falešným, neslušným a nepatřičným učením – rozvracejí celé rodiny. Dnes jsme toho svědky v přímém přenosu. Jsou kazatelé, kteří bojují za práva homosexuálů na manželství, na rodinu. Takové učení a jednání skutečně rozbíjí rodiny.

Ale nemusí jít jenom o učení o rodině a o manželství. To, co dnes v církvi nejvíce poškozuje rodiny, je špatné učení o církvi, kdy je církev připodobňována k firmě a křesťané k (neplaceným) zaměstnancům. Důraz je potom kladen na výkon, na „službu“ – taková služba znamená dělat hodně aktivit, protože čím více bude aktivit, tím „úspěšnější“ církev bude – přinejmenším v očích okolní společnosti. A když nemůžeš dělat všechny tyto aktivity, když nesdílíš vizi, když se nezapojuješ, nebo když už nejsi schopen – tak se stáváš brzdou a břemenem. Toto je něco, co skutečně rozvrací rodiny.

Svět chce dnes rozvrátit rodinu a ten hlavní proud v církvi mu v tom ochotně a ze vší své síly pomáhá.

Pokračování příště

BUĎTE DOSPĚLÍ! (ŽD 5,11-6,3)

Steven Cole

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Snad v každém domě, kde jsou malé děti, je někde místo, kde se zaznamenává, jak rostou. U nás jsme občas vyznačovali výšku jednotlivých dětí spolu s datem na vnitřní zárubni v komoře. Potom jsme je, dejme tomu každý rok o jejich narozeninách, měřili znovu. Vždycky byly u vytržení, o kolik zase vyrostly.

Ale dovedete si představit, jak by nás šokovalo a znepokojilo, kdybychom zjistili, že jedno z dětí nepovyrostlo nahoru, ale *dolů*! Okamžitě bychom se objednali k doktorovi, aby zjistil, co se děje. Růst je normální a potěšující. Zmenšení by bylo divné a alarmující.

Mnozí z hebrejských křesťanů, kterým autor píše, rostli ve svém křesťanském životě spíš *dolů* než nahoru. Říká o nich, že místo pevné stravy zase potřebují mléko. Představte si teenagera, který přestane jíst normální jídlo a vrátí se ke kaši a dětské výživě! Místo aby už dokázali učit druhé, musí je někdo znovu od začátku učit abecedu křesťanského života. Autor jim chce vysvětlit, že Ježíš je veleknězem podle řádu Melchisedechova, ale bojí se, že to na ně bude moc složité. A proto se do toho pustí teprve po naléhavém varování, které začíná veršem 5,11 a končí až veršem 6,20. V našem dnešním textu je vyzývá: „Budte dospělí!“

Věřící nemají zůstat u základů křesťanské víry, ale růst v Kristu.

Bezpochyby jste zažili situaci, kdy se někdo dospělý choval jako dítě: udělal vzteklou scénu nebo se zkrátka s frustrující situací nevypořádal dospělým způsobem. Člověk by mu nejraději řekl: „Buď dospělý! Kolik ti je? Tak se podle toho chovej!“ Právě to říká autor Listu Židům svým čtenářům.

Při výkladu našeho textu narazíme na několik ožehavých otázek. Nemám čas se každou z nich zabývat, proto vám nabízím své pochopení textu opřené o kontext a použitá slova. Doporučuji vám, abyste text dále studovali sami a udělali si vlastní závěry. Najdeme v něm pět ponaučení o křesťanském růstu:

1. JE MOŽNÉ BÝT KŘEŠŤANEM, ALE RŮST POMALU.

Kde je duchovní *život*, tam bude nějaký duchovní *růst*, ale může být různě rychlý. Někteří se stanou křesťany a okamžitě zanechají hříchů, které v jejich životě strašily celá léta, a nikdy se k nim nevrátí. Jiní desítky let zápasí, aby se těchto hříchů zbavili. Jeden můj přítel, pastor, byl spasen krátce po čtyřicítce. Býval bavičem v nočním klubu, byl závislý na alkoholu tabáku a drogách. Okamžitě všech těchto zlovyků nechal a začal následovat Krista. Zním ale jiné, kteří s těmito návyky zápasili celá léta poté, co vyznali víru. Odtrhnou se od nich, ale potom do nich stále znovu upadají.

Autor uhodí na čtenáře prohlášením, že se „stali línými ke slyšení“ (5,11 KMS). Vždy takoví nebyli, tuhle duchovní chorobu si vypěstovali

časem. Řecké slovo přeložené „líný“ najdeme v Novém zákoně pouze zde a ve verši 6,12. Má významový odstín pomalosti či netečnosti. V řeckých textech se užívá pro osoby nemocné, a nemocí unavené. Vyjadřuje tedy představu duchovní lenosti či apatie. Když má dotyčný šanci zahloubat se do Božího slova, řekne: „Nóó, mrknu se, co dávají v bedně.“ Když má příležitost jít si vyučování slova poslechnout, řekne: „Jsem unavený. Myslím, že zůstanu doma a půjdu brzo spát.“

Verš 5,11 ukazuje, že vyučování Božího slova má dvě strany. Jsou tu znalosti a schopnost jasně a zajímavě vysvětlovat na straně učitele. Ale je tu také otevřenost posluchačů. Je charakteristické, že ten nejlepší učitel, který kdy žil, měl ve zvyku své posluchače upozorňovat: „Kdo má uši k slyšení, slyš!“ „Dávejte tedy pozor, jak slyšíte: Neboť kdo má, tomu bude dáno, a kdo nemá, tomu bude odňato i to, co myslí, že má“ (Lk 8,8.18). Pokud je kazatelem Ježíš a kázání posluchačům nedochází, hádejte, čím je to chyba? Když jsou posluchači líní, je těžké je učit.

Mluvím tu o motivaci. Motivace je klíčem k učení. Ježíš řekl: „Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“ (Mt 5,6). Hlad a žízeň jsou silné motivující faktory! Když máte hlad nebo žízeň, myslíte jen na jediné: uspokojit potřebu potravy či vody. Jestli vás žene hlad či žízeň po spravedlnosti, budete uspokojeni (Mt 5,6). Jestli je vám to buřt, tak nejenže neporostete, ale ani nebudete vědět, o co přicházíte!

A ještě jedno ponaučení je v 5,11: v křesťanském životě neexistuje neutrální. Buď rostete, nebo se zmenšujete. Co z toho právě teď platí pro

vás? Namlouváme si, že jen tak šlapeme vodu, ale pokud se nesnažíme dostat dopředu, strhává nás dravý proud světa, těla a ďábla zpátky. Řeknu to na rovinu: Jestliže si denně neuděláte čas na Boží slovo a na modlitbu, tak nerostete – zmenšujete se! Vracíte se od masa ke kašičce a kojenecké výživě. Pro mimina je to vynikající, ale dospělým lidem ani dospívajícím v období intenzivního růstu to k výživě nestačí.

2. KŘEŠŤANSKÝ RŮST ZNAMENÁ POSUN K HLUBŠÍM ÚROVNÍM POCHOPENÍ.

Autor chtěl čtenáře poučit o tom, jak je důležité, že je Ježíš knězem navěky podle řádu Melchisedechova, jenže oni na to nestačí. Je to jako chtít, aby student četl Shakespeara, když nezná ani písmena abecedy! Pokud jde o to, kolik let už jsou věřícími, měli by to zvládat, ale ve skutečnosti by se měli vrátit do duchovní mateřské školky.

Říká jim: „Ačkoli byste totiž po takové době již měli být učiteli, potřebujete, aby vás někdo znovu učil základním principům [příslušné řecké slovo znamená „základy“ (srovnej KMS) a zde označuje abecedu (E, SNC)] Božích výroků“ (NBK). Abeceda Božích výroků je paralelním vyjádřením k „počátečnímu učení o Kristu“ (6,1 E, KMS) a označuje základní pravdy křesťanské víry: kdo je Ježíš Kristus, co přišel udělat, jak s ním navázat vztah, jak mají křesťané žít a tak dále.

Kromě těchto základních pravd však Písmo obsahuje mnoho dalších, které jsou hluboké a prospěšné. Kdosi řekl, že Bible je jako oceán, dost hluboký na to, aby se v něm utopil slon, a přece na okraji dost mělký na

to, aby si v něm mohlo hrát batole. Chcete-li poznat, jak jste ve skutečnosti duchovně zaostalí, přečtěte si *Katechismus westminsterský menší* a uvědomte si, že tohle se před svou konfirmací a vstupem do církve musely naučit z paměti všechny děti z reformovaných rodin. První otázku a odpověď na ni budete všichni znát: „Co jest hlavní cíl a povolání člověka? Hlavní cíl a povolání člověka jest Boha oslavovati a jemu se radovati až na věky.“ V téhle kratičké odpovědi je dost praktického obsahu na celý život.

Ale co takhle otázka 4: „Co jest Bůh?“ Odpověď: „Bůh jest Duch, jenž ve své bytnosti, svatosti, spravedlnosti, dobrotivosti a pravdě jest neobsáhlý, věčný a neproměnitelný.“ Otázka 5: „Více-li jest Bohů než jeden?“ Odpověď: „Jeden toliko jest Bůh, živý a pravý.“ Otázka 6: „Kolik osob jest v Božství?“ Odpověď: „Tři jsou osoby v Božství: Otec, Syn i Duch Svatý, a tito tři jsou jeden Bůh, jedné a téže podstaty, v moci a slávě sobě rovni.“ Dokázali byste podstatu Boha a Trojice vyjádřit tak přesně? Otázka 7: „Co jsou soudové Boží?“ Odpověď: „Soudové Boží jsou věčné jeho uložení podlé rady vůle jeho, skrze které pro slávu svou předzřídil vše, cožkoli se stává.“

Katechismus westminsterský menší má takových otázek a odpovědí 107. Troufám si tvrdit, že kdybychom se my, baptisté, učili něco takového, byli bychom v pochopení zdravého učení o světelné roky dál a nedali bychom se zmítat všemi těmi nesmysly, které se dnes v křesťanském světě učí. Doporučuji vám knihu *A Faith to Confess* (Víra k vyznávání) s podtitulem “The Baptist Confession of Faith of 1689, Rewritten in Modern English”

(Baptistické vyznání víry z roku 1689, převedené do moderní angličtiny) [Carey Publications]. Je to v podstatě *Westminsterské vyznání* upravené v souladu s baptistickým pojetím ustanovení (svátostí). Učte těmto věcem své děti!

Když autor říká, že touto dobou už by jeho čtenáři měli být učiteli, neznamená to, že píše nějaké užší skupině vedoucích církve. Spíš jde o to, že *každý* křesťan, který už je pár let věřícím, by se měl v učení Písma vyznat natolik, aby mohl poučit mladšího věřícího. Ne všichni mají obdarování být učiteli celé církve (Jk 3,1; Ef 4,11-12), ale všichni by měli vědět dost na to, aby dokázali jiným vysvětlit evangelium a základy učení o Bohu, člověku, spasení a o křesťanském životě. Pokud to nedokážete, pak jste buď poměrně nový věřící, nebo některý ze starších věřících, kterým se tento biblický oddíl obrací. Buďte dospělí!

Dovolte mi dodat, že žijeme ve dnech přihlouplého křesťanství s odporem ke zdravému učení. Mantra naší doby – i mezi evangelikály – zní: „Doktríny jsou suchá fakta uložená v hlavě, která vedou jen k rozporům a rozkolům. Tak pozor, aby to s nimi člověk nepřeháněl!“

Jenže své doktríny má každý věřící! Mohou to být *zdravé* doktríny v souladu s Písmem, nebo to mohou být pochybné doktríny, které se s Písmem rozcházejí. Teologie je prostě proces syntézy a harmonizace všeho, co Bible učí ne téma hlavních předmětů, jimiž se zabývá. Jste-li tedy křesťan, nezbyvá vám než být teologem. Otázka je, zda ve své teologii zdravě rostete, nebo zda jste v ní povrchní, neuspořádaní a nebibličtí.

Právě jsem přečetl knihu Davea Hunta a Jamese Whitea *Debating Calvinism* (Diskuze o kalvinismu) [Multnomah Press]. Kromě stovek nehorázných nepravd a zavádějících tvrzení říká Dave Hunt, který kalvinismus popírá, šokující věci jako: „Od Boha není projev lásky – a tečka – zatratit na věky *kohokoli*, koho *by mohl* spasit“ (s. 260, zdůraznil Hunt). Jinými slovy: jestli je Bůh schopen zachránit hříšníka, ale tuto schopnost nevyužije, není milující.

Jediný závěr je ten, že Bůh není schopen nikoho zachránit bez jeho souhlasu, což Hunt ve skutečnosti učí. O takovémto útoku na základní biblickou doktrínu by se nemělo ani diskutovat! Znepokojivější je ale skutečnost, že v Huntově předchozím podobném útoku *What Love is This?* (Co je tohle za lásku?) [Loyal Publishing], se k tomuto evidentně falešnému učení přihlásili křesťanští vedoucí jako Tim LaHaye, Chuck Smith nebo Chuck Missler! Když jsem dočetl, chtělo se mi křičet: „Lidi, buďte dospělí!“

3. KŘESŤANSKÝ RŮST PŘÍMO SOUVISÍ S POSLUŠNOSTÍ V PRAVDÁCH, KTERÉ UŽ JSME POZNALI.

Autor říká: „Neboť každý, kdo potřebuje mléko, je nezkušený ve slově spravedlnosti, protože je ještě nemluvně“ (5,13 KMS). Duchovně dospělé popisuje jako ty, kdo jedí tuhou stravu, jako „ty, kdo mají cvičením své smysly vypěstovány tak, že rozeznají dobré od špatného“. Pojmem „slovo spravedlnosti“ označuje Písmo, které má v těch, kdo věří a poslouchají, působit Boží spravedlnost. Možná mluví o doktríně připočtené

spravedlnosti, kterou učí Genesis 15,6 a pak opět Pavel v Římanům 3-4. Ti, kdo jsou pokládáni za spravedlivé pro víru v Krista, však porostou také v praktické spravedlnosti, jak budou poznávat, co se líbí Pánu (Ef 5,10).

Možná si řeknete, že spravedlnost a rozeznat dobré od špatného jsou samozřejmosti, ale nejsou. Tyto věci se musíme učit praxí a cvikem. „Nezkušení“ znamená ti, kdo mají málo zkušeností. Toto slovo používá Numeri 14,23 (LXX) pro „nezkušené mladíky“, kteří dosud nerozeznají dobro a zlo. „Dobré“ a „špatné“ (5,14) se netýká jen etického jednání, ale také pravého a falešného učení (Philip Hughes: *A Commentary on the Epistle to the Hebrews* [Eerdmans], s. 193). Obojí vyžaduje rozeznání, ačkoli rozeznat eticky správné jednání od nesprávného je obvykle snazší než rozeznat zdravé učení od falešného.

Ale i chování je třeba posuzovat na základě Božího slova. Naše kultura nás bombarduje nemravným chováním, jako kdyby bylo eticky neutrální, nebo dokonce žádoucí. V důsledku toho se dnes mnoho evangelikálů domnívá, že homosexuální chování je v pořádku, pokud jsou si patřně „oddáni“ nebo pokud se „milují“! Nedávno jsem četl, že „55 % evangelikálních protestantů se dívá na homosexuální muže velmi nepříznivě, na rozdíl od protestantů hlavního proudu a katolíků, kde je to pouze 28 %“ (*The Washington Times*, 19. 11. 2003, s. A14). To znamená, že 45 % se „na homosexuální muže velmi nepříznivě“ *nedívá!* To je alarmující! Jenže když evangelikálové sledují tytéž televizní pořady a filmy jako svět, zatímco Bibli otevřou jen občas, je to snad nějaký div?

Hlavně jde ovšem o to, že biblické učení není od toho, abyste si ho nacpali do hlavy nebo s ním hájili nějaký teologický systém. Vždy má sloužit k tomu, aby z vás udělalo zbožnějšího člověka. John McNeill v úvodu ke Kalvínovým *Institucím*³ zdůrazňuje, že v moderním myšlení ztratilo slovo „zbožnost“ svůj původní dopad a význam. Pro Kalvína však byla zbožnost „ona úcta spojená s láskou k Bohu, kterou vyvolává znalost jeho dobrých darů“. „Vzniká tehdy, když lidé ‚poznají, že za všechno vděčí Bohu, že je sytí jeho otcovská péče, že on je původcem všeho jejich dobra.“ Pak cituje A. Mitchella Huntera: „Zbožnost byla klíčovým rysem jeho povahy. Jeho duše byla plně zaujata Bohem. Teologické studium samo o sobě ho nezajímalo ani trochu; věnoval se teologii pouze jako rámci, v němž stojí všechno, co pro něj náboženství znamenalo.“ McNeill dodává: „Jelikož ‚za všechno vděčíme Bohu‘, jde u Kalvína na každé stránce o setkání s Bohem, ne o pouhou hru s myšlenkami o něm nebo vyvažování různých pohledů na něj.“ (John McNeill; v: Jan Kalvín: *Institutes of the Christian Religion* [Philadelphia: Westminster Press, 1960], s. lii.) (Jestli budete číst nepodložené a sžíravé útoky Davea Hunta proti Kalvínovi, mějte tyto poznámky na paměti!)

Když tedy studujete Bibli nebo teologii, vždy studujte s cílem růst v poslušnosti a zbožnosti. Viděli jsem, že je možné být křesťanem, ale růst pomalu. Křesťanský růst také znamená posun k hlubším úrovním pochopení a přímo souvisí s poslušností v pravdách, které už jsme poznali. Dále:

4. KŘESŤANSKÝ RŮST VYŽADUJE POLOŽIT ZÁKLADY V PODOBĚ UČENÍ A STAVĚT NA NICH.

Ve verši 6,1 vybízí autor čtenáře, aby opustili „počáteční učení o Kristu“ a směřovali k dospělosti. „Nepokládejme znovu základy...“ (NBK) Poté uvádí šest pojmů, v nichž shrnuje tato základní, prvotní učení. Mluví-li o jejich opuštění, nenaznačuje tím, že už nejsou důležité a že se jich máme zbavit. Říká, že když jednou položíme dobrý základ, nemáme se vracet a vykopávat ho znovu a znovu. Pokračujte a budujte na tomto základu svůj život.

Pokud jde o to, jak těchto šest pojmů vykládat, názory se různí. Někteří tvrdí, že je tu řeč výhradně o židovských, starozákonních záležitostech, jiní říkají, že se týkají základů křesťanství, a další tyto pohledy směřují. Pojmy jsou rozděleny do tří dvojic:

A. Pokání z mrtvých skutků a víra v Boha

Obrat „mrtvé skutky“ se vyskytuje pouze zde a v 9,14, kde se mluví o Ježíšově krvi, která očišťuje naše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu. Všechno duchovní úsilí nevěřícího je mrtvými skutky buď proto, že vychází z duše, která je duchovně mrtvá, nebo proto, že nakonec vede k duchovní smrti, jestliže na ně dotýčný spoléhá, pokud jde o věčný život. V židovském prostředí označují *mrtvé skutky* „vnějškové plnění požadavků zákona, které hoví osobní samospravedlivosti“ (P. Hughes, s. 197). Pokud se žid chlubil tím, že dodržuje obřadní zákon, nebo dokonce

tím, že se navenek řídí desaterem přikázání, a myslel si, že těmito skutky získá věčný život, čekalo ho kruté probuzení (Mk 10,17-22; Mt 5,27-48).

Pokání z mrtvých skutků a víra v Boha jsou centrálními tématy evangelia (Mk 1,15). Nelze je od sebe oddělovat. Není možné uvěřit v Krista jako Spasitele, a přitom se neodvrátit od hříchu. Ten, kdo se odvrátí od hříchu, spoléhá na Krista jako na svou jedinou naději. Pokud jde o to, proč autor mluví o víře v Boha, a ne o víře v Krista, Philip Hughes vysvětluje: „... Kristus přišel proto, aby lidstvo opět uvedl do postoje spontánní důvěry k Bohu, jehož opuštění nás přivedlo do padlého stavu v odcizení od Boha. Právě díky Synovu zprostředkování se vracíme k Otci...“ (s. 198).

B. Učení o křtech a vkládání rukou

Toto pojmy jsou obtížně pochopitelné. Někteří říkají, že „pokyny o omýváních“ (řecky *baptismón didachés*) se týkají učení o různých obřadních očišťováních ve Starém zákoně spolu s jednotlivými druhy křtu v zákoně Novém (Janův křest, Kristův křest, křest apoštolů, křest Ducha svatého). „Vkládání rukou“ by pak označovalo předání duchovních požehnání či obdarování v počátcích křesťanského života. Charles Simeon (*Expository Outlines of the Whole Bible* [Zondervan], sv. 19, s. 227) má poněkud jiný názor: tyto dva pojmy jsou podle něj jakoby v závorkách a vysvětlují první dva. Pod „omýváním“ si představuje různé očišťovací obřady podle zákona, které byly předobrazem očištění od hříchu a od mrtvých skutků v pokání. „Vkládáním rukou“ rozumí vložení

rukou na hlavu oběti před obětováním, které ukazovalo k víře v Krista jako naši oběť za hříchy. Netvrdil bych to dogmaticky, ale je to zajímavá možnost.

C. Vzkříšení z mrtvých a věčný soud

Toto je základní učení evangelia. Všichni vstanou z mrtvých, buď k věčnému životu, nebo k věčnému odsouzení (J 5,24-29). Jak učí Pavel v 1. Korintským 15, pokud mrtví nevstanou, nevstal ani Kristus a všechna naše víra je zbytečná.

Hlavně jde ovšem o to, že jako věřící musíme znát základní biblické učení a pak na tomto základu stavět. Studium některého z klasických katechismů nebo vyznání víry nám pomůže položit základ. Pak ale jděte hlouběji a přečtěte si něco o doktrínách nebo něco z teologie. Konečně:

5. KŘESŤANSKÝ RŮST NEPROBÍHÁ SAMOVOLNĚ: VYŽADUJE CÍLEVĚDOMOU SNAHU I BOŽÍ PŘÍSPĚNÍ.

„Cvičení“ (5,14; KMS: „návyk“; NBK: „zkušenost“) označuje zvyk vytvořený vědomým úsilím. „Vypěstovat“ (KMS, NBK: „vycvičit“) je sportovní pojem, který Pavel používá v 1. Timoteovi 4,7, kde Timoteovi říká. „Cvič se ve zbožnosti.“ Žádný sportovec ve svém odvětví nevynikne, když do něj bude příležitostně fušovat. Má cíl, na kterém každý den pracuje celé hodiny, a potěšení, která by ho od něj mohla odvádět, si odpírá. Pro křesťana je tímto cílem zbožnost či svatost. Měli bychom ze svých životů odstranit všechno, co nás odvádí od zbožnosti, a dělat

všechno možné, co nás ke zbožnosti přibližuje. Pokud v této oblasti potřebujete pomoc, doporučuji vám vynikající knihu Donalda Whitneye *Spiritual Disciplines for the Christian Life* (Duchovní cvičení pro křesťanský život) [NavPress].

Ve verši 6,3 autor říká, že *budeme* moci postoupit k hlubšímu učení, „*když to Bůh dovolí*“. K tomu Leon Morris: „Tato slova bychom neměli chápat prostě jako zbožné pokynutí směrem k Bohu, ale jako vyjádření autorova vědomí, že bez Boží pomoci je plán, který předkládá, nerealizovatelný.“ (L. Morris; v: *Expositor's Bible Commentary* [Zondervan], ed. Frank Gaebelin, sv. 12, s. 54.)

Sloveso v příkazu „směřujme k dospělosti“ (6,1) je v trpném rodě a znamená spíš „budme Bohem nesení k dospělosti“. Je to stejné slovo, které používá Petr, když říká, že lidé, kteří napsali Písma, byli „*unášeni Duchem Svatým*“ (2Pt 1,21 KMS, NBK). Toto slovo bylo používáno pro loď na moři, unášenou větrem, který se jí opíral do plachet. To znamená, že jakkoli je duchovní růst naše zodpovědnost a vyžaduje od nás úsilí, za celým procesem stojí Boží moc. Jak to jemně vyvážil Pavel: „... s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení. Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,12-13).

ZÁVĚR

Je mi jasné, že duchovní růst se měří mnohem hůř než tělesný růst vašich dětí. Můžete si být ale jisti, že *nerostete*, pokud váš duchovní život běží na autopilota. *Nerostete*, pokud se modlíte a studujete Bibli jen

namátkově. *Nerostete*, pokud se ve svém životě cílevědomě nesnažíte cvičit se ve zbožnosti. Pokud nerostete, zmenšujete se! Autor Listu Židům vám říká: „Budte dospělí!“

OTÁZKY K DISKUZI

1. Jak můžeme jako věřící vědět, jestli rosteme nebo ne?
2. Chybí-li vyznávajícímu křesťanovi motivace k růstu, co by s tím měl dělat? Jak ji může získat?
3. Diskutujte: Pokud vám učení nepomáhá být zbožnějšími, nežíváte je správně.
4. Jak se může neukázněná osoba naučit kázni?

ZNAKY ŽIVÉ CÍRKVE I.

Jaroslav Kernal

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Církev jsou lidé, nikoliv budovy nebo organizace, ale jednotlivci, kteří tvoří svatý národ a kteří jsou jedinečným Božím vlastnictvím. Je to lid, který patří Bohu. Církev jsou jednotlivci, kteří nepatří sami sobě, ale mají vlastníka a podle toho vypadá jejich život. A tito jednotlivci jsou povoláni k tomu, aby hlásali velikost svého Boha a Vykupitele. Díky Bohu nejsme odkázaní na své vlastní představy o církvi, ale máme podle čeho se zařídit. Apoštol Pavel napsal Timoteovi:

- *Toto ti píšu pro případ, že bych se opozdil, abys věděl, jak je třeba si počínat v Božím domě, jímž je církev živého Boha, sloup a opora pravdy. (1Tm 3,15)*

Bůh nechtěl nechat své milované, svou církev bez pomoci, ale skrze Pavla napsal, že chce, aby služebníci věděli, jak je třeba si počínat v domě Božím, jímž je církev. Jaká je tedy církev, která buduje věřící a pomáhá jim naplňovat jejich poslání?

To první, co je nakonec shrnuto ve 36. verši, je základ, na němž je církev položena.

- *At' tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. (Sk 2,36)*

Petr pokládá základní kámen církve - slovy apoštola Pavla:

- *Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. (1K 3,11)*

Petr zvěstuje Krista. Používá k tomu Boží Slovo – vykládá Starý zákon, mluví o životě Ježíše Krista, o smrti a zmrtvýchvstání, o vyvýšení Krista. Boží Slovo je základem Petrova kázání a centrem je Ježíš Kristus. Jeho slova jsou velice přímá a adresná. Nelechtá uši svých posluchačů, ale předkládá jim jasné pravdy z Božího Slovo – pravdu o Ježíši a jeho vyvýšení a pravdu o lidském hříchu: To je ten Ježíš, kterého vy jste ukřižovali! Neuhýbá před hříchem, ale konfrontuje ho Božím Slovem. Boží Slovo je mečem Ducha Svatého, proto můžeme vidět velké věci, které následují:

- ***Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří?“ (Sk 2,37)***

Je fascinující sledovat, jak zde Duch Boží jedná. Petr nedělá žádné mohutné výzvy, nehraje na city, ale jednoduše předkládá pravdu. A sami posluchači přicházejí s výzvou! To bylo skutečné Boží dílo. Pohnutí srdcem, zasažení srdce – to je nádherný popis práce Ducha Svatého. Oni pochopili, že jsou zodpovědní za smrt Ježíše, stejně jako každý z nás tady, a chtěli s tím něco udělat.

Petr měl jednu malou zkušenost se zasažením někoho – než byl Ježíš zatčen v zahradě Getsemane, vytáhl Petr meč a zasáhl sluhu velekněze (J 18,10). Petr tehdy jednal tělesně a použil všechnu svou fyzickou sílu na to, aby zasáhl ucho jediného člověka. Po vzkříšení Ježíše a po vylití

Ducha Svatého vidíme Petra, jak v moci Ducha Svatého bere to nejlepší, co nám Bůh dává – duchovní meč, jímž je Slovo Boží. Který z těch dvou mečů byl mocnější, moji milí? Když Bůh pracuje v srdci člověka, tak chce člověk přijít k Bohu. Chce něco udělat, aby přišel k Bohu.

- ***Petr jim odpověděl: „Obrátte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ (Sk 2,38-39)***

Petr musel být ohromený Božím jednáním v této situaci. Místo aby ho chtěli kvůli Ježíši ukřižovat, tisíce lidí chtělo vyjádřit svou víru v Ježíše jako Pána a Spasitele.

Čiňte pokání a dejte se pokřtít – to byla odpověď na jejich otázku, co tedy máme dělat? Petr jim dává něco, co mají udělat. V srdcích posluchačů mocně působil Bůh, a proto je Petr vybízí k dalším krokům. Musíme dát pozor na to, abychom si nemysleli, že spasení nebo následování Ježíše je něco, co se jen tak zničehonic stane. Je třeba činit pokání a dát se pokřtít.

První věc, o které Petr mluví, že jí mají dělat je pokání. Pokání neznamena, že se cítíme provinile, ale pokání znamená změnu mysli nebo směru. Je to především změna postoje mysli ohledně Ježíše Krista. Zatímco dříve jsem Krista odmítal a nechtěl jsem ho znát jako Pána, který má nárok na můj život ani jako Spasitele, který je jedinou cestou

k záchraně před Božím hněvem, nyní je pro mě Kristus tím nejdůležitějším v mém životě.

Pokání je často hrozným slovem v ústech kazatelů i posluchačů. Jsou dokonce i tací, kteří doporučují nepoužívat toto slovo. Je prý zastaralé a nesrozumitelné a vzbuzuje pocity viny. Způsobí, že lidé už znovu nepřijdou do našeho sboru. Přesto je pokání jednou z podstatných součástí evangelia. Evangelium bez pokání je falešné evangelium. Takové evangelium může vyznávat Ježíše a nazývat Ho Pánem, ale pokud zde není pokání, lidé nebudou zachráněni a zemřou ve svém hříchu. Když Jan Křtitel kázal, říkal:

- *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. (Mt 3,2)*

Když začal kázat Ježíš, volal:

- *Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. (Mt 4,17)*

Když nyní Petr začal kázat, volá lidi k pokání! Další věci, o které Petr mluví, že ji mají udělat, je křest ve jménu Ježíše Krista, jako výraz jejich víry a ztotožnění se s tím, koho předtím odmítali.

Křest – to je jasné a veřejné prohlášení. Do tohoto dne nebyli židé křtěni, jenom pohané, kteří se chtěli stát Židy. Zatímco pokání je nezbytnou součástí evangelia, křest vodou je symbolickým ztotožněním se s Ježíšem a veřejným vyznáním víry v Něj. Není ani podmínkou, ale ani důkazem spasení.

S pokáním souvisí ještě další věc, o které zde Petr mluví – zaslíbení Ducha Svatého. Zaslíbení pro každého, koho Pán povolá. To není zaslíbení jenom pro židy, není jenom pro úzkou skupinu lidí. Ale každý,

kdo je povoláný – kdo patří do církve, tedy do EKKLÉSIA – do skupiny vyvolaných, každý přijal tento dar, totiž Ducha Svatého, který nám dal nové srdce a novou mysl. Za okamžik uvidíme, jak se toto nové srdce a nová mysl projevují v praktickém životě, jak můžeme poznat, že někdo je opravdovým křesťanem a tedy součástí Kristovy církve. Ovšem Petrovo kázání zde ještě nekončilo.

- ***A ještě mnoha jinými slovy je Petr zapřísahal a napomínal: „Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!“ (Sk 2,40)***

Petr pokračoval a vyzýval zástup, aby přišel k Ježíši v pokání a poddanosti. Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení nebo generace: každá generace, která se nepodřídí v pokání a v pokání Kristu je zvrácená generace. A každá generace, každé pokolení nese zodpovědnost za Kristovu smrt a potřebuje spasení. Znovuzrozený člověk se zachraňuje z této zvrácené generace. Mění společenství.

- *Neklamte se: „Špatná společnost kazí dobré mravy“. (1K 15,33)*

Nové stvoření potřebuje nové prostředí.

- ***Ti, kteří přijali jeho slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. (Sk 2,41)***

Den Letnic byl dnem veliké žně. Okolo tří tisíc se toho dne dalo pokřtít a připojilo se k církvi. To je veliké dílo Boží. Všimněme si nádherné posloupnosti tohoto verše – nejprve jsou zde lidé, kteří ochotně přijali Petrova slova.

- *A proto odstraňte veškerou špínu a přemíru špatnosti a v tichosti přijměte zaseté slovo, které má moc spasit vaše duše. (Jk 1,21)*

Čiňte pokání a přijměte Boží Slovo s tichou pokorou. Ochotně. To slůvko ochotně ukazuje na jednu vlastnost, kterou také popisuje Jakubova epištola:

- *Podle slova však také jednejte, nebuďte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! (Jk 1,22)*

Zde byli lidé, kteří se řídili Božím Slovem. Ochotně ho přijali a jednali podle něj, takže vidíme, že se dali pokřtít na znamení sjednocení se s Ježíšem Kristem. Ztotožnili se s Jeho smrtí a ztotožnili se s Jeho vzkříšením k novému životu. To je křesťanský křest. To je křest jako vyznání víry v Ježíše Krista.

Ovšem tito lidé nezůstali jenom u toho, že činili pokání a dali se pokřtít. Oni vzali svou nově nalezenou víru vážně, vzali ji do všech důsledků a my čteme, že se připojili k církvi. Stali se součástí nového společenství – připojili se k oněm 120 učedníkům, kteří zde byli předtím. Vidíme, že v první církvi nebyli žádní formální křesťané. Vidíme také, že tu nebyli oni žádní nezávislí křesťané. Lidé, kteří uvěřili, ale zůstali někde mimo nebo na okraji. Tito lidé se připojili k církvi a následující verše nám ukazují, co to znamenalo v praxi.

- *Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se. (Sk 2,42)*

Hned první věc, která by nás měla zastavit, je slovo „vytrvale“ (KRAL zůstávali). Připojili se a zůstávali. Nebyli to lidé, kteří by se připojili a zase se odpojili. Nebo se připojili a potom se někdy připojili a někdy dělali, jako že nejsou. Tito lidé zůstávali. To je znakem skutečných křesťanů –

stojí pevně. Podívejme se na to, v čem máme tak pevně stát. Podívejme se na to, jaké jsou znaky opravdových učedníků Ježíše, jak vypadá nádherná církev Kristova.

Jsou zde čtyři věci, ve kterých tito noví věřící zůstávali, v nichž vytrvali.

Za první zůstávali v **učení apoštolském**. Je zde použité slovo DIDACHÉ, vyučování, učení, doktrína. Tito lidé nebyli nijak proti učení, nebyli to lidé, kteří by odmítali Boží Slovo. Oni v něm zůstávali. Každý den. To nebylo něco výjimečného. Oni měli hlad po Božím Slově. Podobně jako jsme to četli o znovuzrozených věřících v 1 Pt.

- *...a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku, abyste jím rostli ke spasení... (1Pt 2,2)*

Oni se nikdy nenabažili slyšení Božího Slova. Slovo bylo jejich pokrmem. Ale nebylo to to jediné, na čem stál jejich křesťanský život.

Tou **druhou** věcí bylo zůstávání ve **společenství**. Je velice smutné, že je dnes tolik věřících, kteří si myslí, že mohou žít plnohodnotný křesťanský život mimo společenství. A mluvíme-li o společenství, máme tím na mysli velice úzké vztahy mezi lidmi. Vztahy, které znamenají vydání se druhému člověku. Jak nám to připomíná list Židům:

- *Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. (Žd 10,24-25)*

Budme jedni s druhými a chtějme mít co nejvíce společného času.

Třetí věcí, o níž čteme, je **lámání chleba**. Je to slovo používané jenom Lukášem a má hodně specifický význam. Ukazuje na lámání chleba v souvislosti s Ježíšovou obětí na kříži. Ukazuje na Večeři Páně. Jako věřící se máme soustředit na Kristův kříž. On musí být v centru. Věřící v Jeruzalémě byli 50 dní od ukřižování, přesto si chtěli stále připomínat Kristův kříž. O co více bychom to měli dělat my, kteří jsme vzdáleni 2000 let?

Tím **posledním**, co stojí v základech kvalitního křesťanského života je **modlitba**, společná modlitba. Církev se 10 dní modlila, potom Petr jednou kázal a bylo zde 3000 obrácených. Je smutné, že to chceme dneska obrátit. Je tady církev, která se modlí. Všude tam, kde Bůh jedná, je církev, která se modlí.

Pokračování příště.

UCTÍVÁNÍ

Peter Smith

Článek na stránkách *Reformace* – [zde](#).

Každý člověk něco uctívá. My všichni jsme se narodili k tomu, abychom uctívali. Je to pro nás lidi úplně přirozené **protože Bůh nás takto stvořil**. Dá se říct, že ti, kteří neuctívají pana Boha, musí uctívat něco jiného. Takže otázka není, zda něco uctíváme, ale co uctíváme?

V Nové Guinei žije kmen, jehož příslušníci uctívají přírodu a házejí své děti do řeky, aby ji ukonejšili. Na Filipínách, lidé vyřezávají modly a klanějí se jim. Někteří Filipínci jim dávají i jídlo, kadidlo a svíčky. V jiných zemích, kde jsou lidé vzdělanější, se uctívají zpěváci, herci nebo sportovci a lidé si věší jejich plakáty po zdech svých domů. Můžeme také uctívat peníze, majetek, hezký dům, nebo luxusní auto. Mnoho lidí je natolik zahleděno do sebe, že uctívají sami sebe.

Tragédií lidí je, že většina z nich se klaní a slouží tvorstvu, a ne Stvořiteli. Co o nich říká Bible? Stanou se podobni tomu, co uctívají...

- *Jim jsou podobni ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá.*(Ž 115,8)

Například, když mladá dívka miluje Spice Girls, co asi udělá? Obléká se podobně, češe se podobně jako ony a chová se tak, jak se ony chovají.

Proto je tak důležité definovat si, co uctíváme a uvědomit si, že to budeme napodobovat. Uctíváme-li pravého a živého Boha, budeme růst k

jeho podobě. Když dnes správně pochopíme uctívání Boha, bude to i v budoucnosti silně ovlivňovat to, jak žijeme a oslavujeme našeho Pána. Jsem pevně přesvědčen, že téma, nad kterým se právě zamýšlíme, nás povede k větší touze poznat a milovat našeho Pána a mít větší radost v životě. A nejen to! Důsledkem toho bude, že budeme s ještě větším nadšením vyprávět lidem o Boží velebnosti, aby jej také mohli uctívat!

Kdykoliv studujeme Bibli, vidíme jak nesmírně důležité a zásadní, je pro nás uctívání Boha. Máte tušení, jak často se o tom mluví v Písmu? Víc než 500 krát se v Bibli objevuje slovo sláva ve vztahu k Bohu!

Od počátku historie, když Ábel Bohu obětoval ovci, až po konec světa v knize Zjevení, kdy andělé padnou před Kristem, Bible mluví o uctívání Boha. Nejobsáhlejší kniha Bible se týká uctívání. Žalmy jsou zpěvník, který používal Boží lid při uctívání. Čtyři z prvních pěti knih v Bibli zahrnují pokyny o uctívání. Je pozoruhodné, že první čtyři přikázání v desateru mluví o uctívání:

1. První přikázání – koho uctívat: Boha samotného.
2. Druhé – jak máme uctívat: bez model a bez vizuální representace nebo podoby.
3. Třetí – mluví o způsobu uctívání – s úctou k Božímu jménu a ne marně.
4. Čtvrté – kdy uctíváme: pravidelně.

Ale musíme si položit otázku, „co přesně je uctívání a proč máme Boha uctívat?“ Na tyto otázky můžeme odpovědět jedině tak, že si připomeneme, co k tomu říká Bible.

Co je uctívání?

Ve Starém zákonu hlavní slovo, které označuje uctívání, je SHACHAH. Slovo SHACHAH objevuje 170 krát a znamená padnout na tvář. To je projev posvátné a uctivé bázně a údivu. Ale nám, ve třetím tisíciletí, to připadá cizí. Nemáme krále. Nepadneme před nikým. Ale poslouvejte pozorně. Autor žalmu to dobře pochopil a vybízel Boží lid, aby činil také tak.

- *Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učinil. On je náš Bůh, my lid, jež on pase, ovce, jež vodí svou rukou. (Ž 95,6-7)*

Klaňme, klekněme se, skloňme se, znamená padnout před někoho. Proč? Protože autor prohlašuje, „On je náš Bůh, my lid, jež on pase!“ Z tohoto a z mnoha dalších textů vyplývá, že uctívat Boha znamená uznávat jeho veliké hodnoty a důsledkem tohoto poznání bude oslava jeho jména. Takže, uctívání zahrnuje dvě věci: uznání Boží dokonalosti a radostný odraz jasu Boží slávy.

Proč máme Boha uctívat?

Abychom si uvědomili, proč je tak důležité Boha uctívat, musíme nejprve pochopit, co je konečný záměr, ke kterému směřuje celý Boží plán.

Je nejvyšším Božím záměrem spasení člověka? Kdyby konečným záměrem bylo spasení člověka, bylo by důležitější zvěstovat evangelium než uctívat Boha a kříž, na kterém Ježíš za nás zemřel?

I když je kříž vrcholem celé historie, má vyšší hodnotu, než Boží věčné království? To také ne! I když každé z nich hraje důležitou roli v Božím svrchovaném plánu, Boží konečný záměr je ještě **větší** a **širší** než tyto jednotlivé události. Boží nejvyšší cíl je Jeho sláva! Ano, tyto věci slouží jen a jen k tomu, aby mohl být Bůh oslaven.

Je to důvod, proč je Boží sláva tolik opakována a zdůrazňována v celé Bibli. Když Apoštol Pavel mluví o Božím plánu spasení v první kapitole Efezkým, třikrát opakuje (v originále), že ten důvod je „k chvále Boží slávy.“ První důvod, proč máme uctívat Boha, je, že:

Bůh žárlivě touží po své slávě

Boží sláva je jeho nejdůležitějším cílem pro věčnost a Bůh touží po tom, aby ukázal svou slávu.

- *Já jsem Hospodin. To je mé jméno. Svou slávu nikomu nedám, svou chválu nepostoupím modlám. (Iz 42,8)*

Bůh oznamoval svému neposlušnému lidu svoje záměry takto:

- *Zdržoval jsem svůj hněv pro své jméno, pro svou chválu jsem se kvůli tobě krotil, nevyhladil jsem tě. Kvůli sobě, kvůli sobě samému to dělám. Což smí být mé jméno znesvěceno? Svou slávu nikomu nedám. (Iz 48,9.11)*
- *Jak pás přilne k bedrům muže, tak jsem k sobě přimkl celý dům izraelský a dům judský, je výrok Hospodinův, aby se mi stali lidem, jménem, chválou a oslavou. (Jr 33,11)*

Bůh vroucně miluje svou velikost a touží, aby jeho sláva byla zjevena. Co přesně znamená slovo sláva? Slávu není jednoduché definovat. Je jako krása. Jak byste definovali krásu? My, manželé, definujeme krásu tak, že ukážeme třeba na svou manželku. Některé věci nemusíme definovat, stačí na ně jenom poukázat. Sláva je krása Boží dokonalosti a trvanlivého charakteru. Bůh je tak veliký, tak dobrý a tak slavný, že touží po své slávě. On je středem všeho!

Není sobecké dělat něco pro svou slávu? Pro nás určitě ano, ale pro Boha ne, protože On je jen jeden a kromě něho není jiného Boha. Bůh má největší hodnotu, a proto může nejlépe ocenit svou slávu. Ve skutečnosti, kdyby Bůh toužil po něčem jiném než po své slávě, nebyl by spravedlivý. Důvodem Jeho celého tvoření, důvodem všech jeho záměrů a cílů je jeho sláva. Veškeré tvorstvo oslavuje Boha, ať chce nebo nechce!

- *Nebesa vypravují o Boží slávě, obloha hovoří o díle jeho rukou. (Ž 19,2)*
- *Vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divcích... Lidské čeledi, přiznejte Hospodinu, přiznejte Hospodinu slávu a moc, přiznejte Hospodinu slávu jeho jména! Přineste dar, vstupte do nádvoří jeho. (Ž 96,3.7-8)*

Všechno co existuje, existuje proto, aby odráželo Boží slávu. Zvířata, stromy, oblaka mluví o Boží slávě. I ta malinká, krásná květina v Alpách, která žije a zajde, aniž ji kdo kdy viděl, dává Bohu slávu. Bůh sám má z té květiny radost!

A zde vidíme ještě něco úžasnějšího: jenom my, lidé, stvořeni k Božímu obrazu, máme schopnost Boha ochotně uctívat! I když Bohu člověk nevzdává slávu v uctívání, bude odrážet slávu Boží spravedlnosti, až bude odsouzen. Žalmu 76,11

- *Rozhořčením stíháš lidi a je ti to k chvále, po svém rozhořčení opášeš se pozůstatkem lidu. (Ž 76,11)*

Bůh nám dal privilegium a odpovědnost k tomu, abychom jej oslavovali jako jednotlivci i společně jako církev. Prostřednictvím uctívání tak uskutečňujeme nejvyšší Boží záměr. Základním účelem našeho života a našeho sboru je oslavovat Pána, protože on je jediný, který je hoden přijmout naši uctívání.

Druhý důvod, proč máme uctívat Boha, je, že:

Bůh si uctívání přeje

Když Ježíš mluvil se samařskou ženu (Jan 4) u studny, oznámil ji něco úžasného:

- *Ale přichází hodina, a již je zde, kdy praví ctitelé se budou klanět v duchu a pravdě; vždyť sám Otec hledá takové ctitele. (J 4,23)*

Bůh od nás nic potřebuje. Jemu patří celé stvoření, zvířata a majetek. V sedmnácté kapitole Skutků to Pavel zdůrazňuje:

- *(Bůh) si ani nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. (Sk 17,25)*

V Žalmu 50,10 čteme:

- *Všechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách, v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe. Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, mně patří svět se vším, co je na něm. (Ž 50,10-12)*

Co potřebuje všemohoucí Bůh od nás? Nic. Absolutně nic. Je úplně soběstačný. A proto je zvláštní, že hledá ctitele jako ty a jako já. Ano, přeje si, abychom jej oslavovali! To je důvod, proč jsi vůbec na světě – uctívat Boha. To by mělo být cílem naší rodiny, práce, služby, domácího úkolu a všeho co děláme – uctívání Boha. Buďme konkrétní.

Když sloužíme ve sboru, dělejme to pro Boží slávu. Jestliže sportujeme anebo hrajeme na nějaký hudební nástroj, jedinou naší správnou motivací by mělo být, aby byl Bůh oslaven.

Třetí důvod, proč máme uctívat Boha, je, že:

Uctívání Boha je pro nás to nejlepší, je to pro naše dobro!

Bůh nás stvořil nejenom k tomu, abychom se radovali z darů, které nám bohatě daroval, ale abychom se radovali z Něho samotného. Uctívání Boha je jediný způsob, jak uspokojit touhy lidského srdce a žít spokojeně.

Představte si snoubence, který dává své milované krásný zasnubní prsten, jako symbol své lásky. Jak by byla jeho reakce, kdyby jej jeho milovaná, pro samé nadšení a radost z dárku, úplně ignorovala a přehlížela? Musel by jí připomenout, že „vztah s dárce“ a „dárce

samotný“ je mnohem lepší než „dárek“. Bůh několikrát připomněl Izraeli, že je to jejich veliká chyba.

- *Zaměnil snad nějaký pronárod bohy, ač to žádní bohové nejsou? Můj lid zaměnil svou Slávu za to, co není k užitku. Děste se nad tím, nebesa, ustrňte nesmírnou hrůzou, je výrok Hospodinův. Dvojí zlo spáchal můj lid: Opustili mne, zdroj živých vod, a vytesali si cisterny, cisterny rozpukané, jež vodu neudrží. (Jr 2,11-13)*

Bratři a sestry, uctívání velikého Boha naprosto převyšuje oslnění věcmi, které nám svět nabízí. Bůh si naše uctívání plně zaslouží a nám samotným prospívá. Král David to dobře věděl, a proto prohlásil:

- *Hledej blaho v Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. (Ž 37,4)*

Uctívání je oslava toho, že Bůh sám dává největší radost! Hledejme své blaho v Hospodinu! Chvála Bohu za to, že nám přikazuje, abychom v něm našli uspokojení! Bůh by nebyl laskavý, kdyby nás nepovolával k tomu, abychom udělali, co je nejlepší pro nás! – **Uctívali jej!** Proto nám říká, „Chvalte mě“! „Milujete mě!“ Tvoje srdce bylo stvořeno jen pro mě! Víte – podstata pravého uctívání je být spokojený v Bohu. Pravá láska a uctívání se projevuje chválou. Proč si milenci pořád navzájem říkají, jak se mají rádi? Protože radost není kompletní, když není vyjádřena.

- *Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho! (Ž 16,11)*

Tak bratři a sestry, všechno, co děláme, by mělo směřovat k hledání naší radosti v Bohu!!! To je uctívání. Teolog Emanuel Kant v 19. století, udělal velkou chybu, když učil, že hledat štěstí, radost, a spokojenost v

životě, je mravně nesprávné. Ale Bůh si přeje, abychom tyto věci hledali v něm.

Po týdnu stráveném ve světě, by Boží lid měl přejít do obecnství s velkou žízni po Bohu. To je přesně, co David v Žalmu 42,2 volá:

- *Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu... (Ž 42,2)*

Asaf to také jasně pochopil a Bohu prohlašuje:

- *Koho bych měl na nebesích? A na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. (Ž 73,25-26)*
- *Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce! (Ž 32,11)*

Nepřítelem pravého uctívání nejsou naše špatné touhy, ale to, že naše touhy jsou příliš slabé. Kdykoliv se věnujeme svým koníčkům, které nabízí tento svět, úplně přehlédneme tu největší drahocennost, kterou máme – samotného Boha. Žádný majetek, ani úspěch, ani lidé nás nemůžou uspokojit. Není se čemu ani divit, protože Bůh stvořil nás a naše touhy tak, abychom měli plnou radost jenom v něm!

Křesťane, hledáš své uspokojení a blaho jen v Bohu? Trávíš tichý čas rozmlouváním s Bohem, kdy mu nasloucháš a uctíváš jej? Možná že řekneš: „Ale Petře, nemám dost času“. Pravda je, že každý z nás si najde čas pro věci, kterým se chceme věnovat. Problémem je, že se často spokojíme s věcmi, které nás nemůžou uspokojit.

Jestli tě Duch Svatý oslovuje, dal bych ti pár kroků a rad ke změně:

1. Vyznej Bohu svůj hřích, že tvoje srdce je vůči Bohu studené a si přeješ, aby tě obnovil.
2. Pros Boha, aby obrátil tvoje srdci k sobě. Abys toužil jen po jeho tváři. Zeptej se sebe, jestli to, co děláš v práci, ve škole nebo ve volném čase, je doopravdy pro Boží slávu
3. Udělej si čas a místo, tak abys nebyl rušen a zdržován telefonem, televizí, i rodinou.
4. Otevři svou Bibli, třeba Žalmy a uctívej Bohu nasloucháním, modlitbou, i chválou.

A víte, co se stane? Budeme jej vpravdě uctívat a mít veliké požehnání a hlubokou radost ve svém chození s Bohem.

JAK MOHU MUSLIMOVI PODAT SVĚDECTVÍ O KRISTU?

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Sedm druhů muslimů a jak jim lze pomoci na cestě ke Kristu

„Neboj se! Jen věř!“ (Lk 8,50)

ÚVOD

U nás žije stále více muslimů. Jako křesťané máme výsadu, svědčit jim ve své vlasti o Kristu. Jak to můžeme dělat prakticky? Následující podněty mají na mysli setkání s muslimy, jejichž myšlení určuje korán. V rozhovoru o víře můžeme rozeznat následující druhy muslimů: 1. muslim útočící; 2. muslim misionář; 3. muslim tradiční; 4. muslim lhostejný; 5. muslim hledající; 6. muslim nerozhodný a 7. muslim bývalý. Pro každého z nich nabízíme specifické podněty, jak jim lze pomoci na cestě ke Kristu.

1. MUSLIM ÚTOČÍCÍ

Situace: Korán nezná slitování nad nepřáteli. Proto stále dochází k tomu, že muslimové napadají křesťany, protože jejich evangelium

obsahuje výpovědi odporující koránu a protože křesťané v průběhu dějin mnohým muslimům ublížili. Tento postoj může být tak vyhraněný, že se zdá být nemožné, říkat jim něco o evangeliu. Jak můžeme přesto svědčit o Kristu?

Návrh: Pavel psal: „Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.“ (Ř 12,21); a Ježíš řekl: „Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ (Mk 10,45). Proto se můžeme konkrétně takto postavit muslimským útokům: Žij Kristovým příkladem k užítku útočícího muslima, skrze činy lásky, pokory a radosti.

Svědectví: Jmenuji se Bassam a pocházím z Egypta. Jako mladý muslim jsem byl členem jednoho radikálního islámského uskupení. Když jsem zjistil, že lidé z mé skupiny nejen teoreticky, nýbrž skutečně své nepřátele zabíjeli, byl jsem šokován. Hledal jsem příležitost, jak bych mohl vystoupit. Naskytla se, když většinu z nich nechala vláda zatknout. Byl jsem potom zcela zmatený a bral drogy. Jednoho dne mě rozbolel zub. Přišel jsem ke křesťanskému zubaři. Ten rozpoznal mou situaci a udělal tři věci, které mne změnily: Zavřel svou ordinaci, aby se mohl věnovat pouze mně; naslouchal mi celou noc až do rána do pěti hodin, i když jsem mu jako křesťanovi nadával; a přemluvil mě svým radostným způsobem, abych u něj v ordinaci pracoval, protože jsem vystudoval biochemii. Později jsem poznal, že se v jeho životě odrážely tři vlastnosti Božího Krista: Miloval mě, svého nepřítele, tolik, že mi ve své ordinaci celou noc naslouchal; byl tak pokorný, že jako známý zubař zavřel svou ordinaci a zabýval se mou žalostnou situací; a jeho vnitřní radost na něm byla tak patrná, že mě přiměl, abych s ním spolupracoval. Seznámil mě se

vzdělanými křesťany, kteří mohli odpovědět na mé islámské otázky. Dnes jsem křesťanem a pomáhám muslimům z dálky i blízka najít Krista, který miloval své nepřátele, byl pokorný a sdílel s ostatními svou radost.

2. MUSLIM MISIONÁŘ

Situace: Také islám zná misii. Korán muslimy vyzývá, aby zvali ne-muslimy k islámu. Jak můžeme svědčit muslimovi o Kristu, když on sám se nás snaží obrátit na islám?

Návrh: Abys umlčel muslima snažícího se šířit islám nebo ho přiměl k přemýšlení, použij úžasných tajemství z koránu. Jedno z těchto tajemství se týká otázky: Kdo je podle islámu větší: Mohamed nebo Kristus? Odpověď je zarážející: **a)** Mohamed se narodil přirozeným způsobem z otce a matky – Kristus oproti tomu přišel na svět zázračným způsobem, narodil se panně, bez přičinění muže (súry 3,49 a 61,6); **b)** Mohamed potřeboval odpuštění viny (súry 48,3; 40,56; 47,19) – Kristus však zůstal bez hříchu (súra 19,19); **c)** Mohamed zabíjel lidi – Kristus ale probouzel mrtvé (súry 3,49; 5,110); **d)** Mohamed je mrtvý ve svém hrobě v Medíně – Kristus však žije a je dnes v nebi u Boha (súry 3,55; 4,158) a **e)** Mohamed je jen nositelem čestného titulu *mustafa* (vyvolený) – Kristu však náleží čestný titul *kalimat-ul-llah* (Slovo Boží). Proto je podle koránu Kristus větší než Mohamed.

Pomůcka: Podrobnější výklad těchto srovnání v koránu se nachází v naší brožurce: *Kristus v koránu. Přehled ve světle Bible. (16 stran)*

Svědectví: Jmenuji se Aliyu a žiji v Nigérii. Když jsem byl ještě muslimem, snažil jsem se křesťanství ve své zemi zničit. Měl jsem

k dispozici hodně peněz, četné společníky a nejlepší kontakty k ministrům a místním sultánům. Dlouho jsme se snažili nenáviděné Ježíšovo náboženství potírat. Ale naše plány se nikdy nedařily. Měl jsem pocit, jako by křesťany v Nigérii chránila neviditelná ruka, která nám bránila, abychom jim mohli vážně uškodit. Uměl jsem korán nazpaměť a opakovaně jsem pozoroval, že Kristus v koránu stál výše než Mohamed. Protože jsem měl strach, že by mě ostatní muslimové mohli o mé postavení připravit, spolčil jsem se s temnými a skrytými silami, abych se ochránil. Věděl jsem, že přijdu do pekla, protože jsem používal démonických sil temnoty. Nakonec jsem si zoufal. Hledal jsem křesťanského pastora, před nímž bych se mohl přiznat ke svým hříchům, abych mohl od Ježíše obdržet záchranu. Ale většina z nich měla přede mnou strach, protože věděli, že jsem byl jejich nepřítelem. Když jsem konečně jednoho našel a svůj život předal Ježíšovi, bylo to jako by z mých ramen spadla obrovská hora vin. Poprvé jsem zažil Krista jako zdroj světla. Neskonale větší moc světla nad mocnostmi temnoty se stala mottem mého života. Mnoho muslimů se mě snažilo zabít; stále ještě žijí a vyzývám je v celé zemi k následování toho, kdo je silnější než Mohamed.

3. MUSLIM TRADIČNÍ

Situace: Mnoho muslimů se pokouší uspořádat svůj život podle pravidel islámu a nestará se o názory ostatních lidí. Jsou zaměstnáni sami sebou a doufají, že když budou v islámu dodržovat šariíji, uniknou peklu a budou přijati do ráje. Jak můžeme takovému muslimovi svědčit o Kristu?

Návrh: Nabídni mu shrnutí biblického poselství.

Pomůcka: Můžete u nás obdržet brožuru s názvem: Nebeská pokladnice. Obsahuje 180 důležitých biblických oddílů, které nabízejí průřez biblickým poselstvím, od První knihy Mojžíšovy až po Zjevení. Tyto oddíly jsou uspořádány z pohledu duchovního pastýře tak, aby muslimové mohli poznat biblického Boha, dějiny spásy, Krista, svůj vlastní hřích, spásu v evangeliu a dílo Ducha svatého. Každý verš je vytisknut v němčině, arabštině a turečtině. Důvěřujte síle Božího slova, že zapustí kořeny v srdci tradičního muslima a povede ho duchovně ke spáse v Kristu.

Svědectví: Bratr Olvi v Biháru, jednom spolkovém státě na severu Indie, používá tuto brožuru s velkým úspěchem. Každým rokem rozdává s týmem pomocníků v mnoha indických vesnicích na 25.000 kusů. Mnoho muslimů je touto brožurou osloveno a někteří z nich už uvěřili v Ježíše Krista. Imám jedné mešity mi napsal: „Vždycky, když si čtu v brožuře ‚Nebeská pokladnice‘, rozhostí se mír v mém srdci. Prosím, pošli mi 200 exemplářů. Rozložím je u vchodu do naší mešity, aby se muslimským návštěvníkům také dostalo tohoto míru, jaký dává mně!“ Někdy je Bůh plný humoru: Používá muslimy k rozšiřování evangelia, pokud je prezentováno věcně a přátelsky.

4. MUSLIM LHOSTEJNÝ

Situace: Stále více muslimů je ovlivněno materialismem a humanismem. Mnozí z nich ještě nikdy v rukou nedrželi korán, natož aby v něm četli. Znají islám jen z vyprávění, eventuelně od svých příbuzných,

kteří jsou ještě zbožní. Oni sami ale podlehli světu a nestarají se o duchovní věci. Jak můžeme takovému muslimu svědčit o Kristu?

Návrh: Konfrontuj ho se znepokojující otázkou, abys ho vyvedl z lhostejnosti. Zde je příklad pro konkrétní vedení rozhovoru: *Proč musejí všichni muslimové jít do pekla?* V sůře 19,71+72 stojí: „A mezi vámi není nikoho, kdo by k němu (peklu) nesestoupil, a to u Pána tvého nezvratné je rozhodnutí. Potom však zachráníme ty, kdož bohabojní byli, a ponecháme v něm nespravedlivé na kolenou klečící.“ Tento verš říká, že každý muslim musí do pekla. Chcete to? Když věříte Kristovu evangeliu, nepříjete do pekla nikdy, nýbrž budete mít věčný život u Boha v nebi. Kristus řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ (Jan 11,25+26) – Tip: Podle možnosti nech citovaná místa muslimem samotným nahlas přečíst a pak se ho zeptej, co mu ty verše říkají.

Pomůcka: Náš traktát: „Jak se zachráním před peklem?“ (8 stran)

5. MUSLIM HLEDAJÍCÍ

Situace: Někteří muslimové ztratili víru v Alláha, Mohameda a korán kvůli osobním osudovým ranám nebo šokujícím činům muslimských teroristů a hledají nový duchovní domov. Jiní měli nevysvětlitelné sny, které je přivedly k zájmu o křesťanství. Pro mnoho misionářů, kteří se dlouho modlí, aby takové hledače pravdy našli, jsou to ideální partneři do diskuse. Jak můžeme takovému muslimovi pomoci na jeho cestě ke Kristu?

Návrh: Dej mu nebo mu půjči ke čtení Nový zákon. Buď připraven diskutovat o jeho otázkách a pomoz mu porozumět tomu, co čte. Tip: V islámské zemi bývá často zakázáno rozšiřovat křesťanské písemnosti; pak je možné je pouze půjčit. I když se nevrátí zpátky, jsou oficiálně zapůjčeny, a ne rozšiřovány. V Evropě by však neměl být problém věnovat muslimovi Bibli nebo Nový zákon, nejlépe v jeho mateřštině. – Pokud v něm muslim ještě nikdy nečetl, nebude zpočátku mnohému rozumět, či to bude chápat jako blasfémii. Proto musíme být připraveni trpělivě odpovídat na otázky a eventuální kritiku Bible tak, aby Boží slovo v jeho srdci našlo prostor.

Pomůcka: Dvoujazyčné vydání NZ v arabštině/němčině nebo v turečtině/němčině.

Svědectví: Jmenuji se Ibtisam a žiji v Turecku, na severu u černomořského pobřeží. Všichni členové mé rodiny jsou muslimové z přesvědčení. Jako studentka jsem chodila na univerzitu každý den bez povšimnutí kolem kostela. Jedné noci se mi zdálo o Kristu. O několik dnů později, kdy se sen opakoval, jsem si zmíněného kostela teprve pořádně všimla. U jeho vchodu stál stůl a na něm vyložené knihy Nového zákona v turečtině, pro zájemce zdarma. Vzala jsem si jeden exemplář a začala v něm číst. Protože jsem nebydlela daleko od kostela, začala jsem navštěvovat bohoslužby. Ta záležitost s Kristem a evangeliem mě tak zaměstnávala, že jsem jeden čas chodila do kostela téměř denně a rozmlouvala s pastorem a ostatními křesťany. Výsledkem bylo, že jsem uvěřila v Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele. Po údobí biblického

vyučování a uvedení do křesťanského života jsem byla v létě 2013 v kostele pokřtěna.

6. MUSLIM NEROZHODNÝ

Situace: Někteří muslimové se dozvěděli hodně o evangeliu během let strávených v křesťanské škole, nebo tím, že se stýkali s křesťany. Oni vlastně vědí přesně, co je třeba udělat, aby byli zachráněni. Ale oni to neudělají, protože budou mít nevýhody, pokud islám opustí. V islámu je totiž velmi lehké stát se muslimem, ale téměř nemožné jej opustit. Vystoupení z islámu, chápané jako jeho zrada, trestá šaríja smrtí. Ve většině zemí už nejsou konvertité fyzicky likvidováni, ale často systematickým vylučováním ze společnosti „umrtvení“. Neměli bychom příliš rychle muslimy zatracovat, neodvážili se opustit islám, aby následovali Krista. Jak můžeme váhajícím muslimovi pomoci na cestě ke Kristu?

Návrh: Podej mu svědectví, jak jsi Krista našel ty. Nabídni mu dva důležité verše z Bible, abys mu pomohl se rozhodnout. Příklady: „Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ (2.Kor.6,2); nebo: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjevení 3,20)

Pomůcka: Naše knížečka *„Dobrá zpráva pro muslimy“* (76 stran) Pojednává o třech nejdůležitějších bodech, které muslimovi brání, aby Krista přijal, odpovídá na výzvy a podává svědectví 15ti muslimů z různých zemí, kteří přijali Krista jako Pána a Spasitele.

Svědectví: Sestra Fatima pochází z Nigérie. Otec ji v mládí poslal do křesťanské školy, protože tam bylo vyučování lepší než ve školách státních. Při každodenních rozjímáních v kapli pochopila mnoho z evangelia. Přesto se nikdy nerozhodla pro Krista. Měla strach z rodičů a z příbuzenstva. Později se dostala do Ghany, kde poznala aktivní křesťany. Od nich dostala náš sešit „Dobrá zpráva pro muslimy“. Potom, co si ho přečetla, zjistila, že už nemá žádný důvod zůstat muslimkou. Proto se rozhodla pro Krista. Vdala se za nigerijského misionáře a zvěstuje dnes ostatním muslimům Kristovo evangelium.

7. MUSLIM BÝVALÝ

Situace: Dnes přichází stále více muslimů k víře v evangelium Ježíše Krista. Když se odvážili udělat tento krok a zažili tak Boží mír a Jeho lásku, pak pro ně začíná dlouhá namáhavá cesta: Jejich proměna ve věrný obraz Krista. Dosud určovala jejich život islámská šaríja. Tato přikázání islámu jsou často v protikladu k přikázáním Krista. Proto je důležité být bývalým muslimům ku pomoci, aby ve víře rostli a v každodenním životě nenásledovali Mohameda, nýbrž Krista. Jak můžeme obrácenému muslimovi pomoci na jeho cestě v následování Krista?

Návrh: Věnuj mu pravidelně svůj čas a studuj s ním Bibli. Pomoz mu porozumět, co od nás Kristus požaduje a jak můžeme dodržovat jeho přikázání. Ježíš nakonec řekl svým učedníkům: „A učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ (Mat. 28,20). Bývalý muslim se od nás nemůže učit, jak zachovávat Ježíšova přikázání, pokud je sami nedodržujeme.

Pomůcka: Nabízíme jim proto brožurku: *Kristův zákon*. Tento biblický kurz projednává 1000 přikázání Kristových v Novém zákoně ve spojení s islámskou šarijí a vypracovává body, které se musí změnit, pokud muslim přestane následovat Mohameda a začne následovat Krista. Tento a další biblické kurzy nabízíme pro bývalé muslimy v různých jazycích na internetu na adrese: www.waters-of-life.net.

Svědectví: *Bratr Fauzi* připravuje v Maroku rozhlasová rozjímání, která se vysílají do celé severní Afriky. Dostává se tak do kontaktu s mnoha hledajícími muslimy, z nichž desítky uvěřily v Ježíše Krista jako Pána a Spasitele. Tito bývalí muslimové žijí roztroušeně po celé zemi. Aby je všechny navštívil, musí 4x do roka podniknout zemí okružní cestu, dlouhou asi 4.500 km. Pomáhá jim růst ve víře, stojí jim po boku, když jsou pronásledováni. Než mohou být přijati do domácích sborů, absolvuje každý z nich následnický kurz, ve kterém se on nebo ona učí krok za krokem odložit islám a nový život zaměřit v následování důsledně na Krista. Proto používá také naše biblické kurzy v arabštině. Dnes už má v různých regionech mnohé pomocníky, kteří jsou mu posilou v rostoucí úloze podpory duchovního růstu bývalých muslimů. Teprve když noví následovníci Ježíše vykazují jisté znaky duchovní zralosti, bývají představeni domácím sborům v ilegalitě a mohou tak i navenek vrůst do těla Kristova.

SHRNUTÍ

V tomto sešitě jsme načrtli sedm cest, jak muslimům svědčit o Kristu. Podle příměru, jak se obdělává pole, můžeme tyto cesty následovně shrnout:

1. Nejprve pole ohradíme -- tím, že útočícího muslima trpělivě milujeme.
2. Pak jej zořeme – tím, že muslimovi-misionáři zjevíme úžasná tajemství z koránu.
3. Zasejeme semeno – tím, že tradičnímu muslimovi předáme souhrn biblického poselství.
4. Vykořeníme plevel – tím, že lhostejného muslima konfrontujeme se znepokojujícími informacemi z koránu a se zachraňujícími pravdami Bible.
5. Pole zavlažujeme – tím, že hledajícímu muslimovi dáme NZ a pomůžeme mu porozumět tomu, o čem se v něm dočte.
6. Sklidíme úrodu – tím, že nerozhodnému muslimovi podáme vlastní svědectví i svědectví bývalých muslimů, abychom mu dodali odvalu odmítnout Mohameda a přijmout Krista.
7. Oddělíme zrno od plev – tím, že učíme bývalého muslima dodržovat Kristova přikázání, aby mohl ve svém životě překonat islámskou šaríji.

Většinu pomocných textů si lze přečíst, event. stáhnout, na stránkách:

www.grace-and-truth.net a www.waters-of-life.net

VZHŮRU K NEBESŮM (23)

Elizabeth Prentissová

Článek na stránkách Reformace – [zde](#).

Dne 1. ledna 1851.

Uplynula drahá doba již, co jsem to napsala. „Bůh byl zrovna tak dobrý jako před tím,“ musím vyznat dříve, než povím jiné slovo. Avšak ranil mne vskutku bolestně.

Když jsme byli uprostřed své radosti nad Jakubem a Helenou a nad zářivou budoucností, jež zdála se otvírat před námi, přišel Jakub jednoho dne domů velmi nemocen. Arnošt byl naštěstí doma a přispěl mu ihned svou pomocí. Avšak nemoc byla od samého počátku tak prudká a řádila s takovou neúprosnou zuřivostí, že žádné prostředky neměly účinku. Zdá se mi i dnes být všecko spleteno v mé mysli. Připadá mi, že to byl tehdy náhlý skok ze zdraví, radostí kypícího, do krátkého avšak strašlivého zápasu o život, provázeného vzápětí hroznou tajemnou záhadou a klidem smrti. Je možné, tážu se ještě sama sebe, aby čtyři krátké dny způsobily událost, jejíž následky bude cítit nekonečná léta? Ubohá matka! Ubohá Helena! —

Když to vše minulo, nevím, co mám říci o matince, než že se chovala i že se upokojila jako odstavené dítě. Její sladká uklidněnost vzbuzovala u mne úctu; neodvážila jsem se dát průduch své vlastní tísně a zármutku; v přítomnosti takové trpělivosti podobné Kristově zdály se všechny bouřlivé

projevy, jako by příliš světské. Byla jsem toho přesvědčení, že žádná lidská bytost není méně sobecká, více milující, než byla ona po mnohá léta, avšak duch, který nyní zaujal místo v ní, proudil do jejího srdce i života přímo z velikého srdce lásky, jehož hloubky jsem nikdy ani nezačala měřit. Proto bylo něco rozhodně božského v jejím vzezření, ve zvuku jejího hlasu, v jejím zvláštním úsměvu v tváři. Mohli bychom porovnat tento výraz pouze se Štěpánem, když on jsa pln Ducha svatého, pohleděl vzhůru k nebi a viděl slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží. Jakmile Jakub odešel, přišla Helena do našeho domu; nikdy to ani nepřišlo na přetřes, přistěhovala se, jsouc přirozeně jako jedna z nás. Zdraví matčino, jsouc již velmi křehké, vůčihledě klesalo, já pak při svých tolika mne obklopujících starostech, nemohla jsem být s ní ustavičně. Helena zaujala při ní místo dcery a shledala, že je vítána jako taková. Ovzduší, ve kterém jsme žili, bylo takové, že nemůže být popsáno. Láska ke všechněm z nás a ke všemu živému, jaká plynula ze slov a hlasu matčina, převyšuje všechno poznání. Malé radosti a starosti dětské zajímaly ji tak úplně, jako by byla jedna z nich. Utíkaly k ní s každým nepatrným zármutkem i s každou novou radostí. Za tu dobu, co žila s námi, získala mnoho upřímných přátel, zvláště mezi chudými a trpícími. Ježto její síly jí nedovolovaly déle již chodit k nim, přicházel, kdo mohl, k ní, a byla jsem překvapena, shledávajíc, že ustala úplně udělovat rady a projevovala jen překrásný, něžný soucit a útrpnost. Viděla jsem, kterak slábla, avšak namlouvala jsem si, že její vlastní jasná mysl a naše péče prodlouží její život ještě na mnoho let. Toužila jsem, aby moje děti

dospěly těch let, aby dovedly plně ocenit její povahu, a domnívala jsem se, že tak ponenáhlu uvadne a bude přenesena v svobodu.

„Jak větrky čisté kvetoucími vanouce hájí
na zem snáší s stromů kvítky něžně.“

Avšak myšlenky Boží nejsou jako myšlenky naše, ani Jeho cesty jako cesty naše. Její křehké tělo počalo trpět nejtvrďšími útoky bolesti; den jak den, noc jak noc žila v mučednictví, ve kterém, co by mohlo stačit k utrpení na celý život, bylo soustředěno na několik měsíců. Být svědkem těchto utrpení bylo, jakoby rozdělával člověku klouby a morek najednou. Díky Bohu! Jen jednou moje víra v Něho viklala se a byla zmítána sem a tam. „Jak může se dívat na takový zápas!“ křičela jsem v hloubi své duše – „Je toto dílo Boha lásky a milosrdenství?“ Matka zdála se uhodnout mé myšlenky, neboť chopila něžně mou ruku do své a pravila s velikou námahou:

„I kdyby mne zabil, přece budu doufat v Něho. Je zrovna tak dobrý jako dříve.“ A usmála se. Běžela jsem pro Arnošta volajíc: „Není ničeho, co bys mohl učinit pro ni?“

„Co by měl ubohý smrtelník ještě učinit, kde Kristus učinil tak mnoho, miláčku?“ odpověděl bera mne do náručí. „Postavme se stranou a vizme slávu Boží s obuví zutou ze svých noh.“ Avšak šel k ní ještě jednou se zoufalým pokusem ulehčit jí, avšak marně.

Paní Emburyová, již měla maminka tak ráda, a která je vždycky velmi laskava, když jsme v soužení, vstoupila právě v tu dobu, a dívajíc se

chvilku se slzami v očích pravila ke mně: „Bůh ví, na koho se může spolehnout! Nevložil by jistě svou ruku takto na všechny své děti.“

Těchto několik slov mne upokojilo. Ano, Bůh ví.

A nyní je všemu tomu konec. Moje předrahá, zlatá matička je svěřena v nebi již více než dva roky a zapoměla na všechny boje a zápasy na zemi a na všechny své zármutky a na všechna svá utrpení v přítomnosti svého Vykupitele. Věděla, že odchází, a poslední slova, jež pronesla, a ta byla pronesena jakýmsi radostným, klidným způsobem, jakým mluvila po všechn svůj život a se svým sobě vlastním úsměvem – ještě zní v mých uších:

„Stála jsem Bohu velice mnoho obtíží, avšak vede si mne na svou pastvu!“

Naše drobotina je šťastná, že má pravidelné zaměstnání, a my jsme tak rádi, že se můžeme opět setkat po krátkém odloučení! Snažím se být doma, když mají přijít, neboť se zálibou naslouchám horlivým hlasům ptajícím se jako jedněmi ústy, sotva že byly dveře otevřeny: „Je matinka doma?“ Helena vzala Daisy k sobě spát, a je mi to nyní úlevou po tak častém vstávání v noci, brzy kvůli neklidným dětem, brzy když vracejí se Arnošt zvonil. Ubohá Helena! Po smrti Jakobově nenabyla více veselé mysli. Zlomilo to její sílu a uvrhlo ji v smutek. Dá se to vysvětlit dílem její jemnou povahou snadno podléhající sklíčenosti, dílem jakousi přirozenou neschopností k nalezení klidu v Boží vůli. Přisvědčuje k všemu, vybízíme-li ji něžně a jemně, aby se poddala jí tiše, a pak upadá v nezměněné, žalostné naříkání: „Ale když to bylo tak neočekávané! Když to přišlo tak

náhle!“ Ale miluji to drobné stvoření, a její láska je pro nás největší útěchou.

Marta je cele zaujata svou domácností a s tím spojenými radostmi i starostmi. Přivádívá k nám své malé Underhillky příležitostně na návštěvu. Ty pak přivádějí mé děti zcela z klidu vědomím, že nosí krásné šaty, a svojí znalostí světa. Dokonce i mně to dá mnoho námahy, abych se necítla zahanbena tak rozmanitými rozumy, jichž se mi nedostává. Lucie pak je úplně ve svém živlu: vážná důstojnost, se kterou vládne v domě svého manžela, mírnost a sebeovládání, s kterým vede jeho děti, jsou vskutku poučné. Má sama též své dítě; a přes to, že je jako jiné děti, kopá, škrábe, strká a křičí, když je myjí a oblékají, ona přechází přes vše s klidem a rozvahou, jíž jí nesmírně závidím. Její předchůdkyně byla samý nerv a mozek a zůstavila všechny čtyři děti se stejnou soustavou. Ale na ni nepůsobí jejich rozpustilost dnes, ani mrzutost a únava zítra. Její vliv vždy uklidňuje; umírňuje jejich prudkost svou vrozenou klidnou rozhodností a praktickým smyslem. Je to zajímavé vidět ji mezi takovými čtyřmi divochy, kteří se vzájemně milují tak podivným způsobem, že stále někomu z nich je ublíženo a stále někdo křičí. Nějakou magnetickou silou léčí tyto rány bezprostředně a najde vždy nějaké prosaické zaměstnání jako protiváhu vůči těmto básnickým náladám. Přiznávám se, že se vždy u ní poučím a bývám u sebe zahanbena a přeji si být jí podobnější.

Leč to je zbytečné chtít, roubovat opačnou povahu na povahu někoho jiného. Musím zůstat, čím jsem, acli Bůh sám nezmění mne dle svého obrazu. A vše mne vede k tomu, jako nejpřednějšímu přání. Vidím stále

jasněji, že musím být především sama tím, čím chci, aby mé dívky byly, a že se sama nemohu předělat, třeba by to bylo kvůli nim. To musí být Jeho práce, a divím se, že pokračuje tak pomalu, že všechna má zklamání, zármutek, nemoci, jimiž jsem prošla, zůstavily mne ještě sobeckou, stále plnou nedokonalostí.

Dne 5. března 1852.

Toto je šesté výročí Jakubovy smrti. Když jsem o tom všem přemítala, když jsem včera šla spát, o jeho nemoci, smrti a trudných dobách, jež nadešly matce, nemohla jsem usnout leč pozdě po půlnoci. Pak se probudila Una, naříkajíc na bolesti v uchu, a tak jsem byla s ní, ubohým dítětem, až do svítání vzhůru. Vstala jsem znavena a stísněna, klesajíc pod břemenem života a hrozila jsem se, že se mám setkat s Helenou, která bývá obzvláště smutná za takového výročí. Přišla dolů k snídani ponořena jako obyčejně v hluboký smutek, zrovna tak malomyslná jako já. Žvatlání dětí ozařovalo stín mlčení nás ostatních, kteří jsme působili na sebe tísnivě. Jak někdy lecco vybaví se náhle naší myslí! Pojednou, když jsme tak seděli zachmuřeni při tabuli, kterou nám sám Bůh předkládal a kterou On dává oživovat čtyřmi mladými tvářemi, projela mojí hlavou tato slova:

Jak mohou dívky Krále být stále sevřeny?

Proč, vskutku! Dívky *královské*! Litovala jsem toho velice, že jsem se tak poddala svému smutku, že jsem tak cele zapomněla na spojení s Ním. A pak jsem přemítala, co bych měla učinit, abych tento den učinila

nesitelnějším Heleně. Přišla po chvíli se svojí prací do mého pokoje. Děti nám daly po hubičce a odešly zatím do školy; také Arnošt políbiv mě, odešel za svým povoláním, zatím co si Daisy hrála tiše po pokoji.

„Heleno, má drahá,“ odvážila jsem se začít, „chtěla bych, abys mi učinila dnes něco k vůli.“

„Ano,“ pravila smutně.

„Chtěla bych, abys navštívila dnes pí. Campellovou. Dnes má pojit silné polévky a bude nás jednu očekávat.“

„Nežádej, abych šla dnes,“ Helena odvětila.

„Myslím, že musím, drahá. Když všechny zdroje útěchy vysychají, zůstane tu přece ještě jeden. A ten, jak matka často říkala, je: být užitečným.“

„Snažím se, abych byla užitečná,“ pravila.

„Ano; jsi velice laskavá ke mně a k dětem. I kdybys byla moji vlastní sestrou, nemohla bys činit více. Ale to vše nestačí vyplnit bolestné prázdnoty v Tvém srdci, které tak touží po úlevě.“

„Ne,“ pravila rychle; „nemám takové touhy. Nechci, než zůstat taková, jaká právě jsem.“

„Ano, myslím, že taková je přirozená náklonnost zármutku vůbec. Ale tu má veliký význam modlitba za milost, aby srdce uvolněno bylo od sebe, aby mohlo těšit jiných a cítit s jiným.“

„Ó Katuško!“ pravila, „nevíš a nemůžeš, vědět, co já cítím. Dokud mne Jakub nezačal tak milovat, nevěděla jsem, že by taková láska byla na

světě. Víš, že naše rodina je jiná než vaše. A je to tak rozkošné být milována. Či spíše, bylo to rozkošné!“

„Neříkej bylo,“ pravila jsem. „Víš, že tě všichni milujeme vroucně, srdečně.“

„Ano, ale ne tak jako Jakub!“

„To je pravda. Bylo by pošetilé domnívat se, že tě chci potěšit takovýmto ujišťováním. Ale vraťme se k pí. Campellové. Ona bude cítit s Tebou jako málo kdo, neboť ona ztratila i muže i dítka.“

„Ach, ale ona měla manžela aspoň na čas. Nebyl jí vyrván na prahu manželství jako mně.“

Kdyby byl někdo jiný to řekl, cítila bych, že to je z pouhé tvrdohlavosti. Ale drahá Helenička není tvrdohlavá; je pouze přetížena.

„Uznávám, že Tvé zklamání bylo větší než její,“ pokračovala jsem. „Ale trápení nebylo. Každým dnem, kdy manželé krácejí spolu ruku v ruce tímto světem, stávají se víc a více jedním tělem. Sobecký prvek, který zpočátku byl tak vážným činitelem při jejich spojení, mizí, a jednota stává se čistou a krásnou, aby byla vhodným podobenstvím spojení Krista s Jeho církví. Není již nic takového na světě.“

Helena vzdychla. „Těžko uvěřím,“ pravila, „nic není sladšího než ty měsíce, kdy jsme s Jakubem byli tak šťastni.“

„Společné utrpení by vás bylo ještě více sblížilo,“ odvětila jsem. „Drahá Heleno, velice tě lituji; doufám, že to vyciřuji, i když po svém zvyku se pouštím do disputování s tebou, jakoby tím bylo možno oddisputovat smutek!“

„Tys tak šťastna,“ pravila, „Arnošt tě tak vroucně miluje a je na tebe hrd, a máš tak roztomilé dítky! Nemohu od tebe očekávat, že budeš cele cítit moji opuštěnost.“

„Ano, jsem šťastna,“ pravila jsem po pomlčce; „ale musíš si, drahoušku, uvědomit, že jsem měla také své žaly. Dokud se sama nestaneš matkou, nemůžeš chápat, jak matka může trpět, nejen pro sebe samu, ztrácejíc dítky, ale i když je vidí trpět. Co se týče mého štěstí, mohu říci, že spočívá na něčem vyšším a hlubším, než je Arnošt a mé dítky.“

„A co je to?“

„Vůle Boží, svatá vůle Boží. Kdyby On všechny odvolal, můj mír mne neopustí, a pokoj můj potrvá nadále. Vím toto částečně ze své zkušenosti, částečně ze zkušeností jiných. Paní Campellová praví, že první tři měsíce, které následovaly po smrti jejího prvního dítka, byly ty nejkrásnější. Paní Wenlworthová, jejíž manžel byl od ní odvolán téměř náhle, zatím co oplýval k ní výrazy lásky, jako činíval k ní, když byla ještě šťastnou nevěstou, pravila mi, slzami smáčejíc své líce a přece s úsměvem: „Děkuji Bohu a Spasiteli, že nezapomněl na mne a nepominul mne, ale uznal mne hodnou, abych snášela tento žal kvůli Němu.“ A vyslechni tento oddíl ze života Wesleyho, na který jsem přišla dnes ráno:

„Navštívil jednu ze svých učednic, která odpočívala na loži nemocna, když byla pochovala sedm členů rodiny v šesti měsících. Teď pak zrovna slyšela o osmém, a to o svém manželu, kterého nesmírně milovala, že zahynul na moři. „Tázal jsem se jí,“ pravil „reptáte nad některou z těchto událostí?“ Pravila s milým úsměvem „Ó, ne! Jak mohu reptat na něco, co

je vůle Boží? Nechť On vezme vše, co nám dal. Miluji, chválím Ho každého okamžiku.“

„Ano,“ Helena namítala; „připouštím, že lidé mohou toto říci, ale jen v okamžiku svého rozohnění: ale pak mají doby hrozného zápasu.“

„Ovšem že mají doby hrozného zápasu. Boží milost nezatvrzuje našich srdcí, ale obrňuje je proti utrpením jako drátěnou košilí. Mohou všichni říci: z hlubokosti volal jsem k Tobě! A jen takovéto duše, které byly ponořeny do hlubin a měly bohaté zkušenosti, čím Bůh směl být svým dítkám tam zrovna, mohou pak vydati takové svědectví k Jeho cti, jako jsem ti právě citovala.“

„Katuško,“ pravila Helena náhle, „poddáváš se Ty takto vždy vůli Boží?“

„Ve velikých věcech ano,“ pravila jsem „Co mi působí žal, je to, že neustále zapomínám poznávat Boží ruku v malých každodenních zkouškách života; a na místě abych je přijímala jako od Něho, pozastavuji se nad Jeho nástroji, po kterých je sesílá.“

„Mohu vydat své dítě, svého jediného bratra, svoji milovanou matku beze slova; ale nedovedu přijímat každého nudného návštěvníka, který byl Pánem přímo seslán, aby mne unavoval; nedovedu přijímat každou nedbalost služčinu, jakoby Pán to nebyl uznal za dobré poslat ji; být trpělivá a spokojená, když Arnošt pravidelně je zahloubán ve svých knihách, poněvadž Otec považuje tuto kázeň za vhodnou pro mne v tomto okamžiku; tomu všemu jsem se dosud plně nenaučila.“

„Vše to, co říkáš, mi odjímá odvahu,“ pravila Helena v tonu hluboké sklíčenosti. „Taková dokonalost se stala údělem jen nepatrného počtu vyvolených, a já se ani nechci pokoušet. Mám plnou jistotu, že musím se spokojit s mdlým stavem milosti, v němž nyní jsem a vždy jsem byla.“

Hodlala mne opustit, ale já ji chytila za ruku, když chtěla kolem mne proklouznout a pokusila jsem se ještě jednou oblehčit její ubohou, znavenou duši.

„A jsi vskutku spokojena, drahá Heleno?“ Tázala jsem se jí tak něžně, jakobych mluvila s nemocným dítětem. „Jistě že chceš být šťastná jako každá lidská duše!“

„Ano, toužím po tom,“ odvětila; „ale Bůh štěstí odňal ode mne.“

„Vzal ti tvé pozemské blaho, já vím, ale jen proto, aby ti ukázal, jaké lepší věci má pro tě připraveny. Dovol, abych ti přečetla dopis, který jsem obdržela od dr. Cabota před mnoha lety, a který mi byl vždy vzpruhou.“

Posadila se, ujala se své práce a naslouchala dopisu tiše. Když jsem došla k poslední větě, přihnaly se naše tři děti ze školy, aspoň hoši tak učinili a vrhli se na mne, jakoby pevnost dobývali. Navykla jsem si věnovat se jim cele v tomto okamžiku, a nyní připojila jsem se k jich láskování tak radostně, jakobych nevěděla ničeho o zármutku anebo bezesné noci. Konečně odešli do svého pokojíka, a Una se posadila při mně, aby potěšila trochu Daisy, když Helena zase začala.

„Ráda bych četla to psaní sama,“ pravila. „Zatím bych se tě ráda na něco zeptala. Čím se to stalo, že se můžeš obrátit od jedné věci k druhé jako blesk? Mluvíš jednu chvíli, jako by život závisel na každém tvém

slově a pak poskakuješ s těmi divokými hochy, jakobys byla sama dítětem.“

Viděla jsem, že Una vzhlédla zvědavě, aby slyšela moji odpověď, když jsem odpovídala.

„Bylo to vždy mou snahou osvojit si tento způsob. Myslím, že zvláště matka má umět rychle vpravit se ve veselou náladu dětí v každém okamžiku, i když její srdce je smutno. A může to být projevem náboženství, dovádí-li s nimi v jednom okamžiku, jako modlí-li se s nimi jindy.“

Helena odešla po tom do svého pokoje s dopisem od dra. Cabota, zatím co jsem za ni prosila, aby jí ho Bůh požehnal, jako byl požehnal mně.

Potom mne zachvátila sklíčená nálada, a já jsem měla ten pocit, že vše, co jsem říkala, bylo jen jako měď zvučící a zvonec znějící, poněvadž můj život neodpovídá mému vyznání. Až dosavad vědomí mé nedokonalosti činilo mne naproti Heleně zdržlivou, abych jí příliš mnoho nemluvila o těch věcech. Proč se bojíme tak těch, kteří s námi žijí pod jednou střechou? Jistě proto, že ti, kteří nás denně vidí jednat titěrně, sobecky, nedbale, těžko se přesvědčují, že naše modlitby mají širší a vyšší cíl. Drahá Helenička! Kéž by jednou ledy prolomené zůstaly prolomeny na vždy.

Vydává Reformace.cz

Hošťálkova 1C, Praha 6, 169 00

ISSN 2336-8349